

ปล้น
เปลี่ยน
ร่าง

变身

ชิงอาซึโนะ เคโงะ เซียน
กัททาล พาหะนิชย์ แปล

⚠️ เนื้อหารุนแรง เหมาะสำหรับผู้ที่อายุ 18 ปี ขึ้นไป

DAIFUKU

เปลี่ยน
เปลี่ยน
สร้าง

变身

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาซีโนะ เคโงะ เขียน
กีนภาส พาหะนิชย์ แพล

จากใจสำนักพิมพ์

โศกนาฏกรรมแห่งคมมีดและตัวตนที่หายไป

หาก “ชีวิตใหม่” ที่คุณได้รับ... คือการเปิดทางให้ “ใครบางคน”
เข้ามาปล้นร่างและวิญญาณของคุณไปที่ละน้อย คุณจะทำอย่างไร

“ปล้นเปลี่ยนร่าง” (Henshin) ผลงานไซโค-ทริลเลอร์ระดับคลาสสิก
ของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่ไม่ได้แค่ตั้งคำถามถึงจริยธรรมทางการแพทย์
แต่กำลังขุดลึกถึงความน่าสะพรึงกลัวของการ “สูญเสียตัวตน”

เมื่อสมอซึ่งเป็นที่พำนักของความทรงจำและจิตวิญญาณไม่ใช่ของคุณอีกต่อไป... เส้นแบ่งระหว่างความเป็นมนุษย์กับปีศาจจะขาดสะบั้นลง
ที่ตรงไหน

อาจารย์ฮิงาชิโนะ เคโงะ พาเราไปสัมผัสสัจการพังทลายของมนุษย์
อย่างเยือกเย็น เมื่อผลข้างเคียงจากการผ่าตัดค่อยๆ กัดกินความรัก
ความฝันและศักดิ์ศรี จนเหลืออาจไม่ใช่แค่คนไข้ แต่คือความจริง
อันพร่าเลือนของสิ่งที่เรียกว่าตัวตน

สัมผัสลายเซ็นอันคมกริบของราชาอาชญาวิทยาที่ผลงานวิทยาศาสตร์
ล้ำสมัยเข้ากับอารมณ์ที่เปราะบางที่สุดของมนุษย์

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ ทำให้คุณหาคำตอบ... ถ้าต้องเลือกระหว่าง ‘ตายไป
พร้อมกับตัวตนที่งดงาม’ หรือ ‘มีชีวิตอยู่ต่อแต่กลายเป็นใครก็ไม่รู้ที่
ปาเถื่อน’ คุณจะเลือกทางไหน มาแลกเปลี่ยนมุมมองกันหลังอ่านจบ

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

ระยะหลังมานี้ผู้แปลมักจะได้รับมอบหมายให้แปลงานเขียนของ ฮิงาชิโนะ เคโงะในยุคแรก โดยเฉพาะนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 1991 ซึ่งก็ผ่านมา 30 กว่าปีแล้ว แต่ผู้เขียนกลับรู้สึกว่ามันมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด เนื่องจากผู้เขียนไม่ได้เน้นการผูกเรื่องราวให้สลับซับซ้อนหักมุมจนน่าปวดเศียรเวียนเกล้า แต่ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านตัวละครต่างๆ ที่มีชีวิตชีวา บทสนทนาที่ปลุกเร้าอารมณ์ และฉากที่เล่นกับความรู้สึกของผู้อ่าน

ประเด็นหลักของนิยายเรื่องนี้คงหนีไม่พ้นการปลุกถ่ายสมอง ผู้เขียนได้นำเสนอเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้อย่างลึกซึ้งและแยบคายว่า ถ้าการปลุกถ่ายสมองส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยจะเกิดอะไรขึ้น ผู้แปลเชื่อว่าหากคุณอ่านนิยายเรื่องนี้จบแล้ว น่าจะได้แง่คิดบางอย่างเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ ความรักในครอบครัว และการเชื่อใจคนอื่น

สุดท้ายนี้ ฮิงาชิโนะ เคโงะโลดแล่นในวงการนำหมึกมา 40 ปีแล้ว สำหรับผู้แปล ผู้เขียนท่านนี้เปรียบเสมือนครูคนหนึ่ง ที่ช่วยประสิทธิ์ประสาทวิชาการแปลให้ทางอ้อม งานแปลชิ้นนี้จึงเปรียบได้ดังดอกเข็มหลากสี ที่ศิษย์คนนี้ใช้บูชาครูผู้มีพระคุณ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

“บันทึกของโดเน็น 1”

วันเสาร์ที่ 10 มีนาคม

การผ่าตัดเสร็จสิ้นด้วยดี ตอนนี้ไม่มีอะไรผิดปกติ สัญญาณไม่รบกวนกัน ไม่เกิดกระแสไฟเกิน บันทึกรูปแบบคลื่นสมองทุกนาทีและวิเคราะห์คลื่นสมองอย่างต่อเนื่อง ไม่เกิดภาวะปฏิเสธหรือวิหะ การรักษาพยุงชีพราบรื่น

รายงานครั้งสุดท้ายถึงเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ กล่าวขอบคุณบรรดาหมอที่มาช่วยเหลือ โทรศัพท์แจ้งคนบดด้วยโทรศัพท์ภายในก่อนงานแถลงข่าว คนบดบอกว่า “เหลือแค่รอฟ้าลิขิต” ก็จริงของเขา

คำนวณแล้วว่าโฮสต์จะหมดสติไปหลายสัปดาห์ ระหว่างนั้นจะสังเกตการณ์อยู่ในห้องไอซียู หลังจากโฮสต์ได้สติ จะรักษาแบบยืดหยุ่นตามระดับการสร้างการตระหนักรู้ มอบหมายหน้าที่นี้ให้ผู้ช่วยทาจิบานะ

หลังจากเย็บปิด จะนำร่างของโดเนอร์ไปประกอบพิธีตามกำหนด นักข่าวคงจะยิงคำถามต่างๆ เกี่ยวกับโดเนอร์ แต่ฉันไม่ขอตอบคำถามใดๆ โดยให้เหตุผลว่าต้องหารือกับคณะกรรมการจริยธรรมก่อน

ขณะนี้เป็นเวลาห้าทุ่มครึ่ง อีกไม่นานจะเข้าสู่วันที่ 11 วันนี้ช่างยาวนานและตึงเครียด ไม่รู้ว่าวงจรสมองที่เชื่อมต่อไว้จะทำงานได้ดีหรือไม่ ฉันท้อใจเหลือเกิน โฮสต์ไม่ยอมฟื้นเสียที

1

ช่วงแรกรู้สึกเหมือนตัวเองล่องลอยอยู่ในความฝัน ทว่าส่วนที่ขุ่นมัวค่อยๆ เลือนหายไป เหลือเพียงความมืดสลัว หูผมกลับมาได้ยินเสียง เสียง

คล้ายลมพัดอยู่ไกลๆ ตามมาด้วยเสียงโลหะบางอย่าง แก้มพลันกระตุก
“เมื่อไหร่ร่างกายตอบสนอง”

ใครบางคนพูด เป็นเสียงชายหนุ่ม มีคนอยู่ใกล้ๆ สงสัยว่าทำไม
ผมมองไม่เห็น แต่ไม่นานก็รู้ว่าตัวเองหลับตาอยู่ ปลายนิ้วสัมผัสผ้าห่ม
ผมน่าจะนอนอยู่ ลืมตาช้าๆ แสงสีขาวยุ่งเข้ามาจนตาพร่า ผมหรีตา รอจน
ตาเริ่มชินกับแสง แล้วขยับเปลือกตาอีกครั้ง

เบื้องหน้ามีใบหน้าคนสามคน ชายสองหญิงหนึ่ง กำลังมองผม
ด้วยสายตาเคร่งเครียดราวกับเห็นสิ่งน่าสะพรึง พวกเขาทุกคนสวมเสื้ออากวนี
ที่สีที่ไหนกัน

“มองเห็นพวกเราแล้วหรือ” ชายผมชาวโพลนถาม น่าจะอายุไล่
ที่สูงสุดในกลุ่ม ตั้งแต่หางตาขึ้นไปถึงหน้าผากมีริ้วรอยฝังลึกนับไม่ถ้วน
เขาสวมแว่นตาครอบทอง

ผมอยากจะตอบว่า ‘เห็น’ แต่เปล่งเสียงไม่ออก รู้วิธีเปล่งเสียง แต่
ลำคอและริมฝีปากแข็งเกร็งราวกับไม้โซ่วัยวะของตัวเอง ผมฝืนเปล่งเสียง
ทั้งที่ควรจะกลืนน้ำลายแก้คอแห้งก่อน เสียงฟังไม่รู้เรื่อง สุดท้ายกลายเป็น
เสียงไอคอกแค้ก

“ไม่ต้องฝืน พักหน้าหรือส่ายหน้าก็ได้” ชายผมชาวพุดด้วยความ
เข้าใจ ผมกะพริบตาสองสามครั้งก่อนจะพยักหน้า เขาถอนหายใจ
อย่างโล่งอก

“เขาได้ยิน เข้าใจความหมาย แล้วดวงตาก็มองเห็นด้วย”

ผมสูดหายใจ อ้าปากพร้อมกับเปล่งเสียงอย่างระมัดระวัง

“ที่นี่... ที่...ไหน”

คำถามนี้ยิ่งให้กำลังใจพวกเขา พวกเขาหันมองหน้ากัน แกว่งตา
เป็นประกาย

“เขาถามเป็น สำเร็จแล้วครับ อาจารย์” ชายหนุ่มคางแหลมเอ่ย
หน้าเขาแดงเรื่อ คงกำลังตื่นเต้น

ชายผมขาวพยักหน้าเบาๆ แล้วมองตามผม

“ที่นี่คือโรงพยาบาล วอร์ด 2 โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยโทวะ เข้าใจที่ฉันพูดไหม”

ผมพยักหน้าเบาๆ เขาเห็นแล้วพูดต่อ “ฉันชื่อโดเงิน เป็นคนผ่าตัดให้คุณ สองคนที่อยู่ที่นั่นคือผู้ช่วยของฉัน วากาโอะคุงกับทาจิบานะคุง”

เขาแนะนำ ชายคางแหลมและหญิงสาวพยักหน้าให้ตามลำดับ

“ทำไม...ผม... อยู่...ที่นี้...”

“คุณจำไม่ได้หรือ”

ชายชื่อโดเงินถาม ผมหลับตาคิด รู้สึกเหมือนฝันไปนานมาก ก่อนฝันเกิดอะไรขึ้นนะ

“ถ้านี้ก็ไม่ออกก็ไม่ใช่ไร”

ตอนที่ดอกเตอร์พูด เงามองบุคลิกหนึ่งปรากฏขึ้นในความคิด เป็นผู้ชายไม่เห็นหน้า ถืออะไรบางอย่าง เขามองมา ร้องตะโกน ไม่สิ ผมต่างหากที่ตะโกน มือเขาเป็นสีแดง...

“ปิ่น...” ผมลืมตา “ปิ่น...พก”

“ไอ้ นึกออกแล้วสินะ คุณถูกยิงด้วยปิ่นพก”

“ถูก...ยิง...” ผมพยายามจะนึกรายละเอียดต่ออีกหน่อย แต่ความทรงจำเหมือนมีม่านบางคลุมไว้จนมองเห็นไม่ชัด “โอ้ย... นึก...ไม่ออก”

ผมสะบัดหัว หลับตาอีกครั้ง ทันใดนั้นรู้สึกเหมือนมีอะไรกระชากหัว แล้วประสาทสัมผัสทั้งร่างกายก็ดับสูญ

“บันทึกของโดเงิน 2”

วันศุกร์ที่ 30 มีนาคม

ไฮสตรีนตื่นแล้ว สมองส่วนควบคุมการพูดไม่มีความผิดปกติ แต่การทำงานของจิตใจมีปัญหามานาน คาดว่าความทรงจำหล่นหาย หลังจากตื่นได้ 1 นาที 42 วินาทีก็หลับต่อ

2

ผมอยู่ในน้ำ

กอดเข้าสองข้าง หมุนตัวเหมือนนักกีฬาโยนนาสติก ศีรษะหกชั้น หกลง ทว่ารอบข้างมืดสลัว ไม่รู้สึกถึงแรงโน้มถ่วงเลย ไม่รู้ว่าตรงไหนบนตรงไหนล่าง น้ำอุณหภูมิพอเหมาะ ไม่เย็นไม่ร้อน ตัวผมหมุนไปเรื่อยๆ พลังได้ยินเสียงต่างๆ เช่น เสียงพื้นดินเคลื่อนตัว เสียงน้ำตก เสียงลม และเสียงคนคุยกัน

รู้สึกตัวอีกที ผมอยู่ในทุ่ง ผมจำที่นี้ได้รางๆ เดินจากโรงเรียนประถมตรงไปทางทิศใต้ รอบข้างแวดล้อมด้วยโกดังเก่า

เรามีกันสี่คน เป็นเพื่อนร่วมชั้นที่บ้านอยู่ใกล้กัน และพากันมาจับจิ้งหรีด วันนี้ผมมาจับจิ้งหรีดกับเพื่อนๆ เป็นครั้งแรก

ทว่ายังไม่เจอจิ้งหรีด เมื่อวานมีจิ้งหรีดเพียบเลย เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งบอกว่า ‘พามาด้วยแล้วจิ้งหรีดหายหมด’ เพื่อนอีกสองคนก็พูดว่า ‘คงจะจริง คราวหน้าไม่ต้องพามาด้วยดีกว่า’ ผมเดินแหวกหญ้า ฟังพวกเขาคุยกันอยู่ข้างหลัง ผมเจ็บใจ แต่ไม่กล้าตอบโต้ด้วยความโกรธ

ทันใดนั้นจิ้งหรีดตัวใหญ่สีดำโผล่มาตรงหน้าผม เนื่องจากไม่ทันตั้งตัว ผมจึงตะโกนโหวกเหวกแทนที่จะยื่นมือไปจับมัน จิ้งหรีดหนีหายไปนพงหญ้า

พวกเพื่อนร่วมชั้นถามผมว่า ‘เกิดอะไรขึ้น’ ผมตอบว่า ‘เจอแมลงประหลาด’ เพราะไม่อยากโดนพวกเขาตำหนิเรื่องที่ปล่อยให้จิ้งหรีดหนีไป เพื่อนร่วมชั้นมองหน้าผม พูดได้ว่า ‘โกหก เจอจิ้งหรีดใช้ไหมล่ะ’ ผมส่ายหน้า ยืนยันว่าไม่ได้โกหก เพื่อนร่วมชั้นสั่งให้ผมจับแมลงประหลาดนั้นมา และคุยโวว่าตัวเองเคยจับตะขาบมาแล้ว

หลังจากนั้นผมหาจิ้งหรีดเท่าไรก็ไม่เจอ พอออกมาจากพงหญ้า เพื่อนทั้งสามก็ไม่อยู่แล้ว เหลือแค่จักรยานของผม รอดสักพักก็ไม่มีใครกลับมา ผมจึงปั่นจักรยานกลับบ้านคนเดียว แม้ซักผ้าอยู่ที่บ้าน ถามว่า ‘จับจิ้งหรีดได้ไหม’ ผมตอบว่า ‘ไม่เจอจิ้งหรีดเลยสักตัว’

ภาพนั้นพลันพร่าเลือน ภาพบ้านที่ผมคิดถึงมลายไป ผมกลับไปอยู่ในน้ำ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหยดน้ำ ไม่ได้รับแรงกระทำใดๆ เช่นเคย

ในที่สุดร่างกายหยุดหมุน เกิดกระแสน้ำในผืนน้ำที่หยุดนิ่ง ผมเริ่มไหลไปตามกระแสน้ำเชี่ยวกราก มองไปข้างหน้ากระแสน้ำ เห็นจุดสีขาวเล็กๆ แล้วค่อยๆ ใหญ่ขึ้น จังหวะที่จุดนั้นใหญ่กว่าตัวผม เห็นว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ที่ขอบจุดสีขาวนั้น ผมขยี้ตา สิ่งนั้นคือโต๊ะ มีเก้าอี้ตั้งอยู่ข้างกัน ใครไม่รู้มันอยู่ที่แรกใครคนนั้นนั่งนิ่ง แต่พอผมจ้องไม่วางตา อีกฝ่ายก็หันมา

“ตื่นแล้วหรือ”

เสียงนี้กระตุ้นระบบประสาทของผมให้เริ่มทำงานขึ้นพร้อมกัน ภาพรอบข้างกว้างขึ้น รวากับมีใครค่อยๆ ปรับเลนส์ไฟกัสระยะยาว ผู้หญิงที่นั่งเก้าอี้มองผมแล้วยิ้มให้ ผมเคยเห็นเธอ

“คุณ...เป็นใคร” ผมถาม

“ลืมแล้วหรือ ฉันชื่อ ทาจิบานะ เป็นผู้ช่วยของศาสตราจารย์โดเงิน”

“โดเงิน... อ้อ”

ไม่นานผมก็นึกชื่อนั้นออก ผมอยู่ในสภาวะที่แยกไม่ออกระหว่างความฝันกับความจริง ผมนึกได้ว่าตื่นมาครั้งหนึ่งแล้ว ตอนนั้น... ผมเห็นผู้หญิงคนนี้

ผู้ช่วยทาจิบานะกดปุ่มอินเตอร์โฟนบนโต๊ะ พูดว่า “อาจารย์คะ ผู้ป่วยตื่นแล้วค่ะ” แล้วช่วยปรับตำแหน่งหมอนให้ผม “รู้สึกยังงัยบ้าง”

“งงไปหมด” ผมตอบ

“ฝันเห็นอะไรสิท่า”

“ฝันหรือ ไซ้... ฝันเรื่องตอนเป็นเด็ก”

ทว่าสิ่งนั้นเรียกว่าความฝันได้หรือเปล่า เพราะมันคือเหตุการณ์ในอดีต รายละเอียดแจ่มชัดและถูกต้อง ขนาดตัวผมเองยังประหลาดใจแล้วทำไมเรื่องนั้นถึงผุดขึ้นมาจากความทรงจำ ทั้งที่ไม่เคยคิดถึงมันเลย

ไม่นานก็ได้ยินเสียงเคาะประตู ชายผมขาวโผล่มา ผมนี่ก็ออกทันที เขาคือดอกเตอร์โดเงิน เขาก็มองผม ถามคำแรกว่า “จำฉันได้หรือเปล่า” ผมพยักหน้า ตอบว่าจำได้ทั้งคุณและผู้ช่วยวากาโอะที่อยู่ข้างกัน ดอกเตอร์ถอนใจเบาๆ อย่างโล่งอก

“เออละ รู้หรือเปล่าว่าตัวเองเป็นใคร”

“ผม...” ตั้งใจจะบอกชื่อ แต่อ้าปากค้าง ตัวเองเป็นใคร เรื่องแค่นั้นไม่ต้องคิดก็น่าจะตอบได้อยู่แล้ว แต่ผมตอบไม่ได้

จู่ๆ ก็หูอื้อ เหมือนได้ยินเสียงจกจั่นร้องเป็นช่วงๆ ผมกุมหัว “ผม... เป็นใคร”

“ใจเย็นๆ ไม่ต้องรีบ” ดอกเตอร์โดเงินตะแคงไหล่ผมสองข้าง “คุณบาดเจ็บสาหัสและผ่านการผ่าตัดใหญ่ ส่งผลให้ความทรงจำเหมือนถูกแช่แข็งชั่วคราว รอให้จิตใจสงบ น้ำแข็งนั้นจะละลาย แล้วความทรงจำจะกลับคืนมาเอง”

ผมมองสบนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของดอกเตอร์ที่อยู่หลังแว่นตากรอบทอง จิตใจกลับสงบลงอย่างน่าประหลาด

“จงผ่อนคลาย ทำตัวสบายๆ” เสียงของดอกเตอร์ขาดห้วง ผู้ช่วยวากาโอะพูดเสริม “ไม่ต้องรีบครับ ค่อยๆ ปรับลมหายใจ”

ทว่าในสมองผมว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย นึกอะไรไม่ออก ผมหลับตา สูดหายใจลึกๆ อยู่หลายครั้ง

บางอย่างผุดขึ้นรางๆ ล่องลอยไร้รูปร่างแน่นอน คล้ายอะมีบาที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น

มันเป็นชุดเบสบอล ไชซ์สำหรับเด็ก ตัวเล็กมาก หวนนึกถึงเด็กที่สวมชุดเบสบอลนั้น... เพื่อนร่วมชั้นที่บ้านอยู่ใกล้กัน เคยไปจับจิ้งหรีดด้วยกัน

เพื่อนคนนั้นอ้าปากกว้างพูดอะไรไม่รู้

“จุน...” ผมพิมพ์

“ว่าอะไรนะ”

“จุน ชื่อ... อ้อ มีคนเรียก”

ดอกเตอร์ชะงอกมาหา

“ใช่แล้ว คุณชื่อ จุน”

“จุน... จุนในคำว่า จุนคิง (ทองคำแท้)... อิจิในคำว่า อิจิบัง (ที่หนึ่ง)”

ชื่อนั้นทำให้สิ่งต่างๆ ผุดขึ้นเหมือนเงาภาพที่อยู่หลังเปลวไฟ...

อะพาร์ตเมนต์เก่า โต๊ะเก่า และช่วงเวลาในอดีต ปรากฏผู้หญิงร่างสูง
ใบหน้าตกรกระ เธอชื่อ... เมง...

ผมเริ่มปวดศีรษะจนหน้ามืด สองมือกุมขมับ แล้วสัมผัสเข้ากับ
ผ้าพันแผล เฮ้ย! ผ้าพันแผลอะไร

“คุณถูกยิงที่หัวคะ” ผู้ช่วยพยาบาลนะโพล่งขึ้น คงเดาได้ว่าผมกำลัง
คิดอะไร ผมหันมองหน้าเธอ ความรู้สึกคุ่นๆ แวบขึ้นมา เธอไม่ใช่คนสวย
ใบหน้าคล้ายดารานางภาพยนตร์ต่างประเทศคนหนึ่ง แต่นึกชื่อไม่ออก

“ยิงหัว... แล้ว... ผมรอดเหรอ”

“การแพทย์สมัยใหม่เข้าข้างคุณ แล้วคุณก็โชคดีด้วย” ผู้ช่วยพยาบาลโอะ
พูด เขาดูเหมือนนายธนาคารมากกว่าคุณหมอ

ผมลองขยับนิ้วมือนิ้วเท้าสองข้างภายใต้ผ้าห่ม ทุกนิ้วยังตอบสนอง
ครบถ้วน แสดงว่าร่างกายยังครบสามสิบสอง ผมยื่นแขนขวาออกจาก
ผ้าห่ม มองครู่หนึ่งก่อนคลำตามใบหน้า ไม่มีบาดแผลฉกรรจ์ จุดที่ถูกยิง
คงมีแค่ศีรษะ

ผมพยายามจะลุกขึ้นนั่ง ทว่าทั้งร่างหนักอึ้งราวกับมีตะกั่วถ่วงอยู่
ลองออกแรงอยู่พักหนึ่งก็ต้องถอดใจในที่สุด แล้วถอนใจ

“อย่าเพิ่งฝันดีกว่า” ดอกเตอร์โดเงินปราม “ร่างกายคุณยังไม่แข็งแรง
เพราะคุณหลับไปถึงสามสัปดาห์”

“สามสี่ปาดาร์...เลยเหวอ” ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่าทำไมเป็นแบบนี้
“พักผ่อนก่อนเถอะ” ดอกเตอร์ตบผ้าห่มตรงท้องผมเบาๆ “รอให้
ร่างกายค่อยๆ ฟื้นตัว ไม่ต้องรีบร้อน คุณมีเวลาเหลือเฟือเพื่อ หลายคนภาวนา
ให้คุณหายดีอยู่”

“หลาย...คน เหวอ”

“ใช่ จะเรียกว่าคนทั่วโลกเลยก็ได้”

ดอกเตอร์พูด ผู้ช่วยสองคนที่อยู่ข้างกันพยักหน้าหงึกๆ

3

หลังจากนั้นผมหลับสลบตื่นเป็นวงจรรู้สึกว่าปกติ ดอกเตอร์บอกว่า
สมองของผมค่อยๆ ฟื้นฟู พิสูจน์ได้จากทุกครั้งที่ตื่น ความทรงจำหวนคืนมา
ราวกับระลอกคลื่น

ผมชื่ออารุสะ จุนอิจิ ทำงานในศูนย์บริการของผู้ผลิตเครื่องจักร
อุตสาหกรรม งานหลักๆ คือการรับเรื่องร้องเรียนจากผู้ใช้ และซ่อมแซม
เครื่องจักรชำรุด ชุดทำงานสี่ห้าออน แต่สี่เปลี่ยนไปเพิ่มขึ้นจนเกือบเป็น
สี่เทาเนื่องจากเป็อนน้ำมัน ผมมีฉายาในที่ทำงานว่า “เด็กว่าง่าย” รุ่นพี่
บอกว่า ไม่ว่าหัวหน้าจะสั่งอะไร ผมก็พูดครึบๆ ตลอด

วันเสาร์อาทิตย์ ผมจะนั่งอยู่หน้าเฟรมผ้าใบ การวาดภาพคือความสุข
อย่างหนึ่ง เมื่อปลายปีที่แล้วผมก็เพิ่งซื้อเซตอุปกรณ์วาดภาพสีน้ำมัน
ชุดใหม่มา

อะพาร์ตเมนต์ที่ผมอยู่เป็นห้องสตูดิโอแคบๆ แม้ชื่ออาคารจะมีคำว่า
‘แมนชั่น’ แต่มันใช้ทดแทนกันไม่ได้ ถ้าเป็นแมนชั่นจริงๆ ผมคงไม่ต้องใส่
รองเท้าแตะแค่ข้างเดียวเวลาหุงหาอาหารหรอก

อะพาร์ตเมนต์...

จริงสิ อะพาร์ตเมนต์ดีอยู่คุณภาพแห่งนั้น คือต้นเหตุของเรื่องเศร้า
ที่เกิดกับผม ผมไปที่บริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์แถวบ้าน เพื่อหาห้อง
ที่ดีกว่านั้นสักหน่อย แล้วก็ถูกยิงหัวที่นั่น...

เหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนห้าโมงเย็นเล็กน้อย ผมไม่ได้มีเหตุผลอะไ
เป็นพิเศษที่เลือกบริษัทนั้น เพราะเห็นจากข้างนอกว่าพนักงานดูอึดอัดยี้ด
และผมไม่อยากเข้าไปในบริษัทที่มีพนักงานชายหน้าดูมาต้อนรับก็เท่านั้น

พอก้าวเข้าประตูไป เห็นลูกค้าสาวกำลังคุยกับพนักงานคนนั้น
ด้านในมีพนักงานนั่งทำงานที่โต๊ะห้าคน เป็นชายสามหญิงสอง

เมื่อมองทางซ้าย เห็นชุดรับแขกหฐ มีสุภาพสตรีมาดผู้ดีใส่คาร์ดิแกน
สีขาวนั่งจับขาพุดคุยกับพนักงานอาวุโส ซึ่งน่าจะเป็นผู้จัดการสาขา
นี้ เธอคงมาที่นี่เพื่อสอบถามข้อมูลที่อยู่อาศัยประเภทที่ต่างจากพวกผม

ลูกค้าสาวตรงหน้าเสยผมยาวของเธอ ทำหน้าเศร้าออกจาก
เคาน์เตอร์ คงไม่เจอห้องเช่าตรงตามที่ต้องการ “ถ้าเจอห้องเช่าดี ๆ จะติดต่อ
ไปนะครับ” พนักงานชายหน้าเล็กเอ่ย เธอหันมาพยักหน้าเบา ๆ แล้วออกไป

“ฟูจิตะคุง ปิดทางเข้าให้หน่อยได้ไหม” พนักงานชายสังใครไม่รู้
ก่อนจะให้บริการผม พนักงานหญิงใส่แว่นตากลมรับคำแล้วลุกขึ้นเดินไปที่
ทางเข้า บริษัทนี้ปิดห้าโมง

พนักงานหน้าเล็กบ่นยิ้มการค้าให้ผม “ขอโทษที่ให้รอนะครับ”

ผมเดินมาที่เคาน์เตอร์ บอกว่า “ผมกำลังหาห้อง”

“ต้องการห้องแบบไหนครับ”

“ห้องธรรมดา มีครัวไว้ทำอาหารได้...”

“ห้อง 1DK¹ สิเนะครับ” พนักงานน้ำเสียงหงุดหงิด “เช่าเหมาครับ”

“ใช่ครับ”

“ต้องการทำเลแถวไหนครับ”

¹ ห้องที่ประกอบด้วยหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องรับประทานอาหาร และห้องครัว

“อยากได้แถวนี้... ไกลจากสถานีรถไฟนิดหน่อยก็ได้”

ผมยังพูดไม่ทันจบ พนักงานหยิบแฟ้มเล่มหนาที่อยู่ข้างตัวขึ้นมา มีข้อมูลห้องเช่าอยู่

“ค่าเช่าประมาณเท่าไรดี” เขาถามพลางพลิกดูแฟ้ม ผมกำลังจะบอกว่า อยากได้แพงกว่าที่จ่ายอยู่ตอนนี้เล็กน้อย แต่พอชะเงือกดูในแฟ้ม แล้วต้องกลืนคำพูดทันที ค่าเช่าที่ระบุในแฟ้มแพงกว่านั้นมาก

“มีงบเท่าไรครับ” พนักงานมองด้วยสายตาระแวงแล้วถามซ้ำ เพราะผมเสียบไปนาน ผมจึงโพล่งว่า ตัวเลขสูงกว่่าบที่ตั้งไว้เยอะมาก พนักงานจึงผ่นคลายลง เริ่มพลิกแฟ้มต่อ

พูดอะไรออกไปเนี่ย ผมดำตัวเองในใจ เจอห้องที่จ่ายค่าเช่าไม่ไหว ไปก็เท่านั้น ต้องรีบแก้คำพูด แต่ก็ไม่กล้า เพราะถ้าทำแบบนั้น พนักงานจะมองด้วยสายตาแปลกๆ ยิ่งกว่าเดิมแน่

ผมเริ่มคิดหาข้ออ้างเพื่อปฏิเสธห้องเช่าที่พนักงานแนะนำให้ คงต้องหาเหตุผลมั่วๆ แล้วขอตัวกลับ... แต่เขามาที่นี่เพื่ออะไรกัน

ในที่สุดพนักงานก็เจอห้องเช่าที่เหมาะสม หันแฟ้มให้ผมดู ผมชะเงือกหน้าแสร้งทำเป็นสนใจ

เขาเข้ามาพอดี

ผมไม่รู้ว่าเขาเข้ามาตั้งแต่เมื่อไร น่าจะสวนกับหญิงสาวคนเมื่อครู่ คงวิ่งพรวดเข้ามาก่อนที่พนักงานหญิงใส่แว่นตากลมจะปิดประตู

เขายืนอยู่ข้างพวกเรา เหมือนกำลังแอบฟังผมกับพนักงานคุยกัน ไม่รู้ว่าเขาอายุเท่าไร แต่น่าจะพอๆ กับผมหรือมากกว่าเล็กน้อย เขาสวมเสื้อกันฝนสีเบจ ใส่แว่นกันแดดสีเข้ม

พนักงานทำปากขมขมมึบ คงจะบอกเขาว่า “รอสักครู่นะครับ” ทว่าเขายังเคลื่อนไหวก่อน ชักมือขวาที่ล้วงกระเป๋าเสื้อกันฝนออกมาซ้ำๆ ในมือมีวัตถุสีดำ

“อย่าส่งเสียงดัง ฟังทางนี้” เขาพูดเสียงราบเรียบ แต่ดังก้อง

ทุกคนในนั้นหันมามอง ตอนนั้นไม่มีใครรู้ว่าเขาเอาอะไรออกมา และพูดอะไร ผมก็เช่นกัน แต่เพราะผมเห็นทุกการเคลื่อนไหวตั้งแต่แรก จึงรู้ก่อนใครว่าในมือเขามีอะไร

พนักงานหญิงวัยกลางคนยกกระบอกโทรศัพท์แบบหู เขาหันปากกระบอกปืนไปที่เธอ แล้วออกคำสั่ง “วางสายซะ แต่พูดให้เป็นธรรมชาติ” พนักงานหญิงพูดตะกุกตะกักอยู่พักหนึ่งก่อนวางสาย

“ดิ่งมูลี่หน้าต่างลง” เขาสั่งพนักงานชายริมหน้าต่าง พนักงานตะลึงตะลันรีบดิ่งมูลี่ลง มูลี่ฝั่งทางเข้าถูกปิดหมดแล้ว

เขามองหน้าผม “นายเป็นลูกค้ายี่สิบ”

ผมมองมือเขาพยางค์หน้าเงียบๆ ไม่ส่งเสียง เพิ่งเคยเห็นปืนพกของจริงครั้งแรก โคร่งปืนสีดำขลับมีอำนาจสยบความคิดต่อต้านได้ทันที

เขาเหลียวมองแฟ้มบนเคาน์เตอร์แล้วกลัมนื้ออึกกระตุก “พุ่มเพื่อย อยู่คนเดียว ห้องขนาดสี่สี่ครึ่ง² ก็พอแล้ว”

สาระเน... ถ้าผมมีความกล้าสักนิด คงสวนกลับไปแล้ว แต่ปากดันไม่ขยับเหมือนถูกติดกาไว้ ได้แต่มองตาเขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ดวงตาลหลังแว่นกันแดดดูไม่มีชีวิตชีวาเหมือนปลาตาย

“ถอยไปข้างหลัง ซ้าๆ”

ผมเดินถอยหลังตามที่เขาสั่ง กลัมนื้ออึกขึงเกร็ง ไม่ต้องสั่งผมก็ขยับได้ที่ละนิดอยู่แล้ว ถอยจนมาถึงชุดรับแขก สุภาพสตรีมาดผู้ดีกับพนักงานอ้วนมีอายุหนึ่งหน้าซีดอยู่บนโซฟา

เขาหันไปมองชายอ้วน “แกเป็นผู้จัดการสาขาอะนะ”

ชายอ้วนพยางค์หน้าอึกกระเพื่อม

“แกสั่งลูกน้องให้เอาเงินใส่กระเป๋าใบนี้” เขาหยิบกระเป๋าบอสตันใบใหญ่ที่พื้นชั้นมาวางบนเคาน์เตอร์

² 1 เล่มมีพื้นที่ประมาณ 1.62 ตารางเมตร

“ที่นั่นไม่มีเงินสด” ผู้จัดการสาขาพูดเสียงสั้น คนร้ายเดินมาสองสามก้าว แล้วเล็งปืนใส่

“พวุงนี่แก่กับประธานบริษัทจะไปกว้านซื้อที่ดินทำรีสอร์ท และหอบเงินสดสองร้อยล้านเยนไปโชว์ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น พวกแกน่าจะเตรียมเงินก้อนนั้นไว้ในตู้เซฟแล้ว ไปเอาออกมา”

“รู้เรื่องนั้นได้ยังไง...”

“ฉันรู้ไง ถึงได้มา เข้าใจแล้วก็ทำตามคำสั่ง อย่าถ่วงเวลา ถ้าฉันหงุดหงิดขึ้นมา อาจเผลอลั่นไกก็ได้”

ผู้จัดการสาขากลืนน้ำลายเพราะโดนปืนจ่ออยู่

“รู้แล้ว... ซาโตะคุง ช่วยทำตามที่เขาสั่งที”

พนักงานชายข้างหน้าต่างลุกขึ้นตามที่ผู้จัดการสาขาสั่ง

ขณะที่พนักงานชื่อซาโตะหยิบเงินจากตู้เซฟใต้ใส่กระเป๋า ทุกคนที่เหลือยืนขึ้น วางสองมือบนศีรษะตามที่คนร้ายสั่ง คนร้ายหันหลังให้กำแพง จับตาดูความเคลื่อนไหวของทุกคนอย่างระแวดระวัง

ผมคิดหาทางแก้เรื่องนี้แก่คนข้างนอก แต่ยังมีวิธีเด็ดๆ ไม่ออก ที่นี่คงไม่มีกริ่งฉุกเฉินขอความช่วยเหลือจากตำรวจเหมือนธนาคาร สิ่งที่ควรคิดตอนนี้คือ จะพุ่งออกไปแจ้งตำรวจอย่างไรหลังจากคนร้ายออกไปแล้ว เพราะเขาคงตัดสายโทรศัพท์ไปแล้ว

กำลังคิดเรื่องนั้นอยู่ ผมก็เห็นบางอย่างขยุกขยิกทางหน้าต่าง จึงเหลือบตามองไป แล้วหัวใจก็เต้นรัว

เด็กหญิงอายุราวสามสี่ขวบแอบอยู่ในซอกระหว่างผนังไซฟากับกำแพง คงเป็นลูกสาวของลูกค้าหญิงที่สวมคาร์ดิแกนสีขาวย ผู้เป็นแม่ยื่นวางมือสองข้างบนศีรษะตามคำสั่งคนร้าย หลังตาปีด้วยความหวาดกลัว จนไม่รู้ว่าคุณสาวไม่ได้อยู่ข้างตัวแล้ว เด็กหญิงเอื้อมมือขึ้นมาจากหลังไซฟา จะเปิดกระจกหน้าต่างบานที่ไม่ได้ล็อก

ช่วยแล้ว! ผมนึกในใจ ทันใดนั้นคนร้ายหันมาเห็นเด็กหญิงพอดี

เธอเปิดหน้าต่างและกำลังจะปีนออกไป

คนร้ายไม่พูดอะไร แต่เล็งปืนไปที่เด็กหญิงทันที กล้ามเนื้อโอบหน้า
นั่งสนิท แววดตาเย็นเฉียบคู่หน้านับบอกชัดว่า เขาจะยิงจริงๆ

“ระวัง!” ผมตะโกนพร้อมพุ่งตัวไปจุดเด็กหญิงลง ได้ยินเสียง
กรีดร้องระงมซ้อนกับเสียงบางอย่าง แรงแมาศาลัดกระแทกร่างผม
จนแทบจะปลิวในพริบตา ร้อนจนเหมือนตัวแทบลุกไหม้

จากนั้นสติสัมปชัญญะดับวูบไป

4

ผมพักฟื้นอยู่นานตามคำสั่งของดอกเตอร์โดเงิน ได้อยู่ห้องส่วนตัว
ที่กว้างกว่าห้องเช่าในอะพาร์ตเมนต์เสียอีก คุณทาจิบานะ... ผู้หญิงหน้าตา
คล้ายดาราราภาพยนตร์ รับหน้าที่ดูแลผมเป็นหลัก ที่แรกผมไม่รู้ว่าเป็น
ดอกเตอร์โดเงิน และผู้ช่วยวากาโอะเป็นใคร เลยไม่ค่อยกล้าคุยด้วย
เวลาถูกถามแบบไม่ทันตั้งตัว ผมมักสับสนพูดไม่ออก เพื่อนเก่าเคยบอกว่า
‘จุนเป็นพวกตื่นเวท’ พอความทรงจำกลับมา อาการนั้นก็กลับมาด้วย
โซคร้ายชะมัด แต่พอคุยกันไปเรื่อยๆ ก็เริ่มสนทนาได้อย่างสบายใจขึ้น

ร่างกายผมฟื้นฟูได้เร็วกว่าที่เผื่อใจไว้ ผมหลับยาวไปห้าวัน ตื่นมาก็
พอลุกขึ้นนั่งบนเตียงได้ สามวันถัดมาก็รับประทานอาหารปกติได้ ผมดีใจ
กับอาหารมือนี่สุดๆ ก่อนหน้านั้นสิ่งที่ได้กินเป็นของเหลวเหมือนซุพหน้าตา
ไม่น่ากิน รสชาติก็แยจจนแทบอยากด่าลั่นตัวเอง ระหว่างที่ยังไม่รู้ลึกตัว
ผมได้รับสารอาหารทางสายยาง เมื่อนี้ก็เปรียบเทียบกัน แค่กินอาหาร
ด้วยปากตัวเองได้ก็มีความสุขแล้ว

ตอนนี้ความจำกลับมาปกติแล้ว หมายเลขโทรศัพท์ของเพื่อนก็ทอง
ได้หมด แต่ความวิตกยังไม่จางหาย ‘ไม่รู้ว่าจะหลังจากนี้จะเกิดผลสืบเนื่อง

อะไรหรือเปล่า

ผมอยู่ในห้องผู้ป่วยแทบทั้งวัน ห้องส้วมก็อยู่ในนั้น จะออกจากห้องก็ต่อเมื่อไปตรวจคลื่นสมองหรือทำซีทีสแกน³ ตอนออกไปที่ทางเดินครั้งแรก ผมสังเกตเห็นรายละเอียดรอบตัว แล้วพบว่าที่นี่มีหลายจุดแตกต่างจากโรงพยาบาลที่ผมเคยเห็นมาก จุดแรกคือ นอกจากห้องที่ผมเพิ่งออกมาเมื่อครู่ ไม่มีห้องผู้ป่วยเลยสักห้อง สิ่งที่มีคือ “ห้องผ่าตัด” “ห้องตรวจ” และ “ห้องวิเคราะห์” เท่านั้น ซึ่งทั้งหมดปิดประตูแน่นหนา ไม่มีแม้แต่ช่องใดๆ ผมหันดูป้ายหน้าห้องที่ตัวเองอยู่ มันเขียนว่า “ห้องผู้ป่วยพิเศษ” แต่ไม่รู้ว่ามันพิเศษอย่างไร

อีกจุดที่ต่างจากโรงพยาบาลทั่วไปคือ ไม่มีของไม่จำเป็น ดูจนทั่วก็ไม่เห็นจริงๆ ไม่มีเก้าอี้ ไม่มีตู้กดน้ำเย็น บนผนังไม่มีโปสเตอร์แม้แต่แผ่นเดียว และที่ผิดปกติที่สุด ผมไม่เคยเห็นใครเลยนอกจากดอกเตอร์โดเจนและผู้ช่วยทั้งสอง

“ที่นี่แยกออกมาจากการรักษาทั่วไปค่ะ” หลังตรวจคลื่นสมองเสร็จ คุณทาจิบานะพูดพลางไสรถเข็นกลับมายังห้องผู้ป่วย “การผ่าตัดของคุณใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ชั้นนี้เป็นพื้นที่วิจัยเฉพาะทางเรื่องนั้นค่ะ”

“หมายถึง... ห้องวิจัยในโรงพยาบาลหรือครับ”

“ก็ประมาณนั้นค่ะ มีเครื่องมือทันสมัยครบครัน” น้ำเสียงของเธอฟังดูภูมิใจสถานที่ทำงานอย่างเห็นได้ชัด ส่วนผม กลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเป็นหนูทดลองมากกว่า

หลังมือเช้าวันที่สิบ ผมเปิดดูเรื่องของตัวเองกังวลกับคุณทาจิบานะ มีสามเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกคือคนร้ายที่ยิงผม หลังจากนั้นเขาเป็นอย่างไรบ้าง

“ฉันก็ไม่ค่อยทราบรายละเอียดค่ะ แต่อ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่า

³ CT SCAN คือการตรวจวินิจฉัยโรคด้วยเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ในรูปแบบ 3 มิติ สามารถตรวจโรคได้ทั้งกระดูกและอวัยวะภายใน

เขาตายแล้ว” เธอตอบพลางเก็บภาชนะใส่อาหาร

“ตายแล้ว... ทำไมถึงตาย”

“เขายังคุณแล้วหนีไป แต่ถูกตามจับได้ เขาไม่รู้จะทำยังไง เลยฆ่าตัวตาย”

“ฆ่าตัวตายหรือครับ...” ผมนึกถึงสีหน้าเรียบเฉยของเขา ตอนจะตายเขากลับจนทำหน้าเหยเกหรือเปล่า หรือทำหน้าไร้อารมณ์เหมือนเดิม

“เอ่อ คุณทาจิบานะครับ” ผมเรียกเธอแบบกล้าๆ กลัวๆ “ผมขอคุณหนังสือพิมพ์ได้ไหมครับ อยากเห็นด้วยตาตัวเองว่าคดีนั้นคลี่คลายยังไง” ทว่าคุณทาจิบานะส่ายหน้า ขณะสองมือถือถาด

“ฉันเข้าใจว่าคุณรู้สึกยังไง แต่เอาใจดูหลังจากออกโรงพยาบาลดีกว่าค่ะ เพราะเอกสารตีพิมพ์ทุกอย่างที่ให้คุณดูได้ ต้องผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์โตเงินก่อน”

“ดูแค่พาดหัวข่าวก็ได้ครับ”

“พวกเราทำเพื่อคุณนะค่ะ” คุณทาจิบานะปฏิเสธเสียงแข็ง “สมองเป็นสิ่งที่เปราะบางกว่าที่คุณคิดมาก แล้วมันก็ถูกกระทบกระเทือนมาไม่ใช่ช่วงสั้นๆ”

พอได้ยินแบบนี้ ผมก็เถียงไม่ออก

เรื่องที่สองที่ผมกังวลคือค่ารักษา ผมผ่านการผ่าตัดใหญ่ หลังผ่าตัดก็ได้รับการพยาบาลในระบบพิเศษ และน่าจะยังต้องนอนโรงพยาบาลต่อ ผมไม่รู้ค่าใช้จ่าย แต่คาดว่าคงแพงหูฉี่แน่

“ค่ะ ค่ารักษาแพงมาก” คุณทาจิบานะพูดหน้าตาเฉย

นึกแล้วเซียว ผมเผื่อใจไว้แล้ว เลยไม่คิดมากเรื่องที่จะต้องจ่ายค่ารักษาก่อนโต แค่มีชีวิตรอดก็ดีเท่าไรแล้ว

“ผมสามารถผ่อนชำระค่ารักษาได้ไหมครับ” ผมถามพลางคำนวณเร็วๆ ว่าพอจะผ่อนชำระได้เดือนละเท่าไร อย่างไรก็ตาม คงต้องตัดใจเรื่องย้ายห้องไปก่อน

คุณทาจิบานะอมยิ้ม ตอบว่า “ไม่ต้องคิดมากค่ะ”

“ไม่ต้องคิดมากเหรอ” ผมเบิกตาโพลง

“คุณไม่ต้องจ่ายค่ารักษาครั้งนี้ แต่ฉันยังบอกรายละเอียดไม่ได้” เธอยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก “ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการผ่าตัดครั้งนี้จะถูกหักจากงบวิจัยของมหาวิทยาลัย เพราะว่าการผ่าตัดเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย ไม่ใช่การรักษาตามปกติ ค่าตรวจต่างๆ ก็เช่นกัน สิ่งที่คุณต้องรับผิดชอบมีแค่ค่าเตียง ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ซึ่งมีคนจ่ายให้คุณแล้ว”

“จ่ายให้ผมเหรอ” ผมเสียงหลง “ใครเหรอครับ”

“เสียใจด้วย ฉันยังบอกไม่ได้ ถ้าคุณรู้ตอนนี้จะไม่ใช่ผลดีกับคุณค่ะ”

“...ไม่อยากจะเชื่อเลย เหมือนกับฝันไป หรือว่าจะเป็นคนพ่อชยาวาว” ผมรำพึงพลางส่ายหน้า นึกไม่ออกว่าใครจะทำเรื่องแบบนั้น บรรดาคนสนิทที่ใช้ชีวิตสมถะราวกับนัดแนะกันไว้ “แต่ว่าสักวันหนึ่ง คุณจะบอกผมใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ สักวันหนึ่ง” เธอตอบ ผมตื่นตันใจที่ไม่ต้องคิดมากเรื่องค่ารักษาอีก

ผมเดินหน้าถามคำถามที่สาม ตอนที่ผมไม่อยู่ รอบข้างเป็นอย่างไรบ้าง อย่างที่โรงงาน ฆาตงานเป็นเวลานานโดยไม่ได้ลา คงสร้างความเดือดร้อนไม่น้อย

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ” คุณทาจิบานะตอบ “ทางเราแจ้งบริษัทไว้แล้ว เขาขยายวันลาให้จนกว่าคุณจะออกโรงพยาบาล แต่ลาแบบไม่ได้รับค่าจ้างนะคะ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมนึกว่าจะถูกไล่ออกซะแล้ว”

“ไม่หรอกค่ะ ที่คุณได้รับบาดเจ็บเพราะช่วยเหลือเด็กหญิงไว้

⁴ Daddy-Long-Legs เป็นนวนิยายจดหมาย ประพันธ์โดยจิน เว็สเตอร์ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวละครเอกชื่อจูดี้ แอบบอตต์ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัย เขียนจดหมายเล่าถึงชีวิตของเธอถึงผู้อุปการะที่เป็นชายร่ำรวยซึ่งเธอไม่เคยเห็นหน้า

และบริษัทก็ภูมิใจเรื่องนั้น อีกอย่างคุณยังได้รับคำชมเรื่องการทำงาน ด้วยนะคะ”

“จริงเหรอครับ”

“บริษัทมองว่าคุณเป็นพนักงานที่ขยัน”

ผมยิ้มเฉือน เกาหัว หัวหน้าอาจปลื้มผมจริงๆ ก็ได้

“รุ่นพี่บอกว่า ที่ผมขยันทำงานเพราะว่าชู้ชลาด เป็นแค่สัตว์เลื้อยคลานๆ ของพวกหัวหน้า”

“ตายจริง พุดแรงจังเลย”

“แต่ก็อาจจะจริงอย่างที่เขารู้ว่า เพราะหัวหน้าก็ไม่ได้ถูกเสมอไป แต่ผมไม่กล้าพอจะยืนยันความเห็นของตัวเอง บอกตรงๆ ผมกลัวถูกดำเนินคดีที่คงจะเรียกว่าชู้ชลาด ผมใจไม่สู้จริงๆ”

ก็จิตใจไม่สู้... นั่นคือคำพูดติดปากของแม่

“การขยันทำงานไม่ผิด และคนที่ชู้ชลาดจริงๆ ไม่เลี้ยงชีวิตไปช่วยเด็กทารก จงมั่นใจในตัวองเถอะคะ บริษัทเองก็ชื่นชมคุณ ถึงได้มีมาตรการแบบนี้ไงคะ”

ผมพยักหน้า ไม่ได้รับคำชมจากคนอื่นมานานแล้ว

“ว่าแต่คนอื่นมาเยี่ยมผมได้ไหมครับ” ผมถาม คุณทาจิบานะ ทำหน้าสลดอีกแล้ว

“ยังไม่อนุญาตค่ะ เพราะว่ายังเหลือปัญหาอีกหลายอย่าง”

“เยี่ยมแบบเดียวกับไม่ได้เหรอครับ ผมอยากให้คนอื่นเห็นว่าผมสบายดี”

“ต้องขอโทษด้วย ไม่ได้จริงๆ ค่ะ ตอนนี้คุณอยู่ในขั้นตอนที่สำคัญมาก หากได้รับสิ่งกระตุ้นที่คาดไม่ถึง อาจประมวลผลได้ไม่ถูกต้อง ซึ่งมันเสี่ยงมากค่ะ” ผมนั่งเงิบ เธอพูดต่อ “ยังมีอีกเหตุผลที่ห้ามเยี่ยม ซึ่งยังบอกรายละเอียดไม่ได้ แต่ตอนนี้คนทั่วโลกกำลังจับตาดูว่าคุณเป็นอย่างไร ถ้าฉันอนุญาตให้ใครมาเยี่ยมตอนนี้ พวกนักข่าวคงจะแห่กันมา แล้วคุณจะไม่มีความรักส่วนตัวค่ะ”

“พวกนักข่าวคงแห่มา?” ผมมองหน้าเธอ “มันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลยหรือครับ ผมแค่ถูกใจจริงใจหัว แน่นอนว่าสำหรับผมเป็นเรื่องใหญ่ แต่ไม่น่าจะใช่ข่าวที่คนอื่นสนใจ แถมคนทั่วโลกจับตาดูอีก”

คุณทาจิบานะเริ่มส่ายหน้าช้าๆ ทั้งที่ผมยังพูดไม่ทันจบ

“คุณยังไม่เข้าใจความหมายของการที่คุณรอดตายมาคุยกับพวกฉันได้ แต่อีกหน่อยคุณจะเข้าใจทุกอย่างค่ะ”

“อีกหน่อยหรือ?”

“อดทนอีกนิดนะคะ” คุณทาจิบานะพูดเสียงนุ่มเหมือนปลอบเด็ก ผมได้แต่ถอนใจ

“จ้ะ ผมขออะไรแค่อย่างเดียวได้ไหมครับ ถ่ายรูปให้เห็นว่าผมสบายดีแล้วส่งให้เพื่อนผมได้ไหม ถ้าเป็นไปได้ ผมก็อยากเขียนจดหมายสั้นๆ แนบไปด้วย”

คุณทาจิบานะยกมือขวาทาบทามแก้ม มือซ้ายประคองศอกขวา ทำท่าครุ่นคิด แล้วพยักหน้าเอียงๆ

“เรื่องถ่ายรูปโอเคนะ แต่ต้องตรวจสอบก่อนว่าเพื่อนคุณเป็นใคร ส่วนเรื่องจดหมาย ฉันจะลองปรึกษากาจารย์โตเงินดู”

“ผมหวังว่าจะได้รับข่าวดีนะคะ”

“อย่าคาดหวังเกินไปนะคะ ตอนนี้ตัวคุณ... ไม่สิ สมอลูกคุณ... ไม่ใช่ของคุณคนเดียว”

5

คุณทาจิบานะบอกว่าคนทั่วโลกจับตาดูอยู่ แต่ผมไม่เชื่อคำพูดนั้นสนิทใจ ตลอดยี่สิบปีมานี้ผมรู้ว่าตัวเองไม่มีโชคแบบนั้นหรอก ผมไม่ถนัดอยู่ต่อหน้าผู้คน และถูกจำกัดกับการใช้ชีวิตเสียดๆ ในฐานะคนธรรมดา

คนหนึ่ง

ก็จุนใจไม่สู้... ผมได้ยินพ่อแม่พูดคำนี้บ่อยๆ โดยเฉพาะพ่อ คงหงุดหงิดที่ผมไม่ได้ตั้งใจ พ่อเปิดบริษัทตั้งแต่อายุยังน้อย และบริหารสำนักงานออกแบบเล็กๆ ด้วยตัวเอง ก็เลยอยากให้คุณชายเอาตัวรอดเก่งเหมือนตัวเอง ทุกครั้งที่ผมถูกเด็กแถวบ้านแกล้งกลับมา พ่อก็จะเอ็ดตะโร

ครั้งหนึ่ง พ่อสั่งให้ผมปีนต้นไม้ใหญ่แถวบ้าน ผมปีนต้นไม้ไม่เก่ง แต่ก็ต้องปีนเพราะกลัวพ่อตำ ตอนจะลง พ่อยืนสั่งอยู่ตรงโคนต้นไม้ใหญ่ ว่า “ลองโดดมาจากตรงนั้นซิ” ผมไม่กล้าโดด เกาะต้นไม้แน่น ร้องให้โย พ่ออ้าแขนรอ บอกว่า “โดดมาเลย พ่อจะรับเอง” แต่ผมก็เอาแต่ร้องไห้ ไม่นานแม่ก็วิ่งมาและบ่นพ่อว่า “คุณทำเรื่องอันตรายแบบนี้ทำไม จุนไม่กล้าโดดหรอก” พ่ออ้าแขนเงียบๆ อยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็เอามือลง แล้วหันหลังกลับบ้านไป ผมยังร้องไม่หยุดพลางคิดว่าพ่อทำแบบนี้ทำไม

พอขึ้นมัธยมปลาย ผมหันมาวาดภาพอยู่ที่บ้าน พ่อก็หงุดหงิด ยิ่งกว่าเดิม พูดในสิ่งที่พ่อคนอื่นไม่พูดกันว่า คนหนุ่มควรออกไปทำกิจกรรมนอกบ้านเยอะๆ จะทำเรื่องไม่ดีสักเรื่องสองเรื่องก็ไม่เป็นไรหรอก

ไม่ได้นะ ก็จุนใจไม่สู้...

เวลาพอบ่น แม่จะพูดแบบนี้ทุกที และเสริมด้วยว่า เด็กคนนี้มีดีที่ขยันและจิตใจดี พ่อได้ยินแล้วอารมณ์เสียยิ่งกว่าเดิม

พ่อเสียชีวิตด้วยภาวะเลือดออกในโพรงเยื่อหุ้มสมองตอนผมอยู่ชั้น ม.6 หมอวินิจฉัยว่าพ่อทำงานหนักเกินไป หรือที่เรียกว่า ภาวะทำงานหนักจนตาย พ่อขยันทำงานจริงๆ ผมเคยตั้งใจว่าจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยศิลปะ แต่ต้องเปลี่ยนแผน เพราะแม่บอกว่าพ่อทิ้งมรดกไว้ให้นิดเดียว แม่จะทำงานหาเลี้ยงผมเอง แต่ผมไม่อยากจะรบกวนแม่ไปมากกว่านี้

ผมสอบเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษาในเครือบริษัทที่ทำงานอยู่ตอนนี้ได้ บริษัทนี้ยื่นข้อเสนอที่ดี สามารถเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยได้ นอกจากวาดภาพแล้วเรื่องเครื่องจักรผมก็สนใจ

โรงเรียนนี้ใช้เวลาเรียนสี่ปีเหมือนมหาวิทยาลัย ทุกอย่างราบรื่น ยกเว้นแม่ที่มีอาการโรคหัวใจกำเริบ วันนั้นผมกลับมาจากโรงเรียน เห็นแม่หมดสติอยู่ในครัว ผมรู้ว่าไม่เหลือคนปกป้องตัวเองอีกแล้ว ร้องให้กระซิกๆ อยู่หลายวัน

สมัยที่แมยังมีชีวิตอยู่มักพูดเสมอว่า “ไม่ต้องฝืนตัวเองหรือถูกใช้ชีวิตในแบบของตัวเองก็พอ” แม่เป็นคนที่เข้าใจผมดี ผมเลยใช้ชีวิตตามที่แม่สอน นั่นคือใช้ชีวิตธรรมดา ไม่ทำตัวเด่น ผมเหมาะกับชีวิตแบบนั้น

คืนนั้น ดอกเตอร์โด้เงินเข้ามาในห้องพร้อมผู้ช่วยจากาโอะ เขาหนีบแฟ้มเล่มใหญ่ไว้ได้รั้งไว้ ไม่เหมือนเวลามาตรวจตามปกติ ผมเกร็งเล็กน้อย “รู้สึกยังไงบ้าง”

“ก็ดีครับ”

ดอกเตอร์พยักหน้า ยกเก้าอี้มาวางข้างเตียงแล้วนั่ง

“วันนี้ฉันอยากทดสอบคุณสักเล็กน้อย เพื่อตรวจสอบว่าสมองฟื้นฟูไปถึงไหนแล้ว”

“ผมคิดว่าสมองกลับมาทำงานได้ดีมากแล้วครับ”

“คงจั้นแหละ ฟังที่ทาจิบานะคุงรายงานแล้ว เข้าใจว่าร่างกายคุณแข็งแรงดี แต่ความผิดปกติของสมองอาจปรากฏในรูปแบบที่คาดไม่ถึง เราจึงต้องรอบคอบไว้ก่อน” ดอกเตอร์เปิดแฟ้มบนตัก “ก่อนหน้านี้ คุณช่วยบอกชื่อตามด้วยอายุและที่อยู่ คุณคงอยากจะถูกเรื่องอื่นมากกว่า แต่การตรวจว่ารู้จักตัวเองดีแค่ไหนเป็นสิ่งสำคัญนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมชื่อนารุสะ จุนอิชิ อายุสี่สิบสี่ปี ที่อยู่...” ผมตอบโดยไม่สะดุด ดอกเตอร์ถามเรื่องครอบครัวและประวัติส่วนตัวด้วย ผมเล่าเรื่องพ่อแม่ คุณทาจิบานะหลุบตาอยู่ข้างหลังดอกเตอร์ เธอเป็นคนจิตใจดีจริงๆ

“คุณอยากเป็นจิตรกรสินะ”

“ครับ ตอนนี้ก็ยังคงชอบวาดภาพอยู่”

“โอ้ ตอนนี้ก็ยังคงชอบเหรอ” ดอกเตอร์แสดงสีหน้าสนใจเป็นพิเศษ
“ที่ทำงานผมหยุดเสาร์อาทิตย์ ผมมักจะใช้เวลาในวันวาดภาพครับ”
ในห้องผมตอนนี้ก็มีเฟรมผ้าใบที่วาดค้างไว้

“คุณวาดภาพอะไรเหรอ”

“วาดหลายอย่างครับ ช่วงนี้วาดคนเป็นหลัก”

นางแบบ... เป็นคนเดิม

“อือฮึ” ดอกเตอร์ขยับลุกปรับท่านั่ง เลี้ยวริมฝีปาก “แล้วตอนนี้ล่ะ
อยากวาดภาพไหม”

“อยากครับ” ผมตอบเต็มเสียง

ดอกเตอร์ถามอีกหลายคำถาม ปิดท้ายด้วยการให้ทำแบบทดสอบ
เขาวงกตปัญญา เป็นการทดสอบทักษะการคำนวณและความจำ ผมรู้สึกว่
ระดับเขาวงกตปัญญาของตัวเองไม่ได้ต่างจากก่อนประสบอุบัติเหตุเลย

“ขอบคุณ วันนี้พอแค่นี้ก่อน” ดอกเตอร์เก็บกระดาษคำตอบของผม
ใส่แฟ้มแล้วลุกขึ้น ก่อนก้มมองผมเหมือนนึกอะไรได้ “ทาจิบานะคุณเล่าให้ฟัง
แล้วว่าคุณอยากส่งรูปถ่ายและจดหมายถึงเพื่อน... ผมอนุญาต”

“ขอบคุณครับ” ผมโค้งศีรษะบนเตียง

“เพื่อนที่ว่า...” ดอกเตอร์หยิบกระดาษโน้ตแผ่นเล็กจากกระเป๋า
เสื้อกาวนั “คือคุณฮามุระ เมงุมิ... ผู้หญิงสินะ”

“ครับ” ผมรู้สึกว่ไปหน้าร้อนผ่าว

“อ้อ ตั้งแต่คุณถูกพามาที่นี่ มีผู้หญิงคนหนึ่งมาถามอาการคุณ
ที่ประชาสัมพันธ์ทุกวัน คงจะเป็นเธอคนนั้นใช่ไหม”

“น่าจะใช่ครับ”

“ขอออกไว้อย่างหนึ่ง” ดอกเตอร์มองผมด้วยสายตาเข้มกว่าเดิม
เล็กน้อย “เราต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของคุณในช่วงนี้ทั้งหมด
ดังนั้น หากคุณส่งจดหมาย ผมอยากถ่ายเอกสารแล้วส่งสำเนาให้อีกฝ่าย”

“หมายความว่า จะเปิดเผยเนื้อหาจดหมายหรือครับ” ผมตกใจ
ถามเสียงดัง

“ไม่ได้เปิดเผยเนื้อหา” ดอกเตอร์พูดซีซัด “แค่อยากเก็บไว้เป็นข้อมูล
ของเรา ไม่ได้ให้ใครดู เมื่อถึงเวลาที่ไม่ได้ใช้แล้ว จะทำลายต่อหน้าคุณ”

ผมได้มองหน้าพวกเขาด้วยความรู้สึกแย่มากๆ แต่ว่าทั้งดอกเตอร์
และผู้ช่วยทั้งสองไม่มีท่าทีจะเปลี่ยนความคิดเลย

“ก็ตามนั้นครับ” ผมยกไหล่จ๋านน “แต่ว่าจดหมายที่จะส่งให้เธอ
ขอเป็นฉบับที่ผมเขียนเองได้ไหมครับ ไม่อยากให้ส่งฉบับสำเนา...”

ดอกเตอร์โอดแค้นกับผู้ช่วยวากาโอะมองหน้ากัน ก่อนพยักหน้าให้ผม
“ก็ได้ ถือว่าพบกันครึ่งทาง”

ดอกเตอร์โอดแค้นกับผู้ช่วยวากาโอะออกไปนอกห้อง ไม่นาน ผู้ช่วย
วากาโอะก็กลับมาคนเดียวพร้อมกล่องโพลารอยด์ในมือ คงจะถ่ายรูปให้ผม

“ไหนๆ จะถ่ายรูปทั้งทีนะครับ” เขาพูดพลางยื่นที่โกนหนวดไฟฟ้าให้
ผมซึ่งใจ ถ้าปลายคางและแก้มมีต่อหนวด ผมคงไม่มีสมาธิจะทำอะไร

โกนหนวดเสร็จ เขาก็เริ่มถ่ายรูปแบบลวกๆ หลายใบ แล้วนำรูปที่ได้
ให้ผมดูและเลือกรูปที่ชอบ รูปแต่ละใบดูคล้ายๆ กันหมด แต่ก็โล่งอกที่
ตัวผมในรูปไม่ได้ดูเหมือนคนป่วย

“แฟนไซ้ใหม่” ผู้ช่วยถามก่อนจะออกจากห้อง น้ำเสียงเป็นธรรมชาติ
ผมเลยตอบไปตามปกติ “ก็ทำนองนั้นครับ”

ครู่ต่อมา คุณทาจิบานะถือโปสการ์ดและปากกาหัวสักหลาดมาให้
และบอกว่า ถ้าผมเขียนเสร็จภายในคืนนี้ให้วางไว้ข้างหัวนอน เธอจะส่งให้
เมงุมิตอนที่เธอมาครั้งหน้า

ผมรอกจนเสียงฝีเท้าของคุณทาจิบานะทิ้งห่างไป แล้วเอื้อมมือหยิบ
โปสการ์ดกับปากกาหัวสักหลาดที่ข้างหัวนอน แต่ติดต่อกับเมงุมิได้ก็นับว่า
ดีแล้ว เธอคงเป็นห่วงผมมาก ถ้าได้รับจดหมายจากผม เธอคงกระโดด
โลดเต้นเหมือนสาวน้อย แค่นี้ภาพนั้นก็ใจเต้นแรง

ผมเจอฮามูระ เมงุมิครั้งแรกเมื่อสองปีที่แล้ว เธอเป็นพนักงานใหม่ของร้านอุปกรณ์วาดภาพที่ผมใช้บริการเป็นประจำ วันนั้นผมไปที่ร้าน เธอไม่ใช่คนสวย แต่ทำให้บรรยากาศรอบข้างดูอบอุ่น จนผมรู้สึกอยากคุยกับเธอโดยลืมไปว่าตัวเองเป็นลูกค้า ผมไม่เคยคบหากับผู้หญิง จึงไม่กล้าชวนเธอไปร้านกาแฟ เลยทำได้แค่อยู่นานในห้องให้ได้นานที่สุด และชื่อของจุกจิกที่ละลายขึ้น ผมจะได้มองหน้าเธอได้นานขึ้นตอนคิดเงิน

สุดท้าย เธอเป็นฝ่ายชวนคุยก่อน เธอถามว่า “คุณวาดภาพอะไรคะ” ผมลนลานตอบด้วยความตื่นเต็นว่ากำลังวาดภาพดอกไม้ ไม่รู้ว่าผมอธิบายเรื่องภาพนั้นได้ดีหรือเปล่า แต่เธอบอกว่า “อยากเห็นภาพนั้นจังเลยคะ”

“งั้นคราวหน้าผมจะถือติดมือมาด้วยครับ” ผมพูดไปตามที่คิด

“จริงหรอ จะรอดูนะคะ” เมงุมิประกบมือที่ระดับอก

วันนั้นผมกลับถึงบ้าน ลือเซ็ตรงรักแร้เปียกชุ่ม ปลายป्लीมเหลือเกินที่ได้สนิทกับเธอ

วันถัดมา ผมถือภาพวาดไปถึงหน้าร้านด้วยใจเบิกบาน แต่ก่อนจะเปิดประตูกระจกเข้าไป ผมเหลือบมองข้างในร้าน เห็นเมงุมิกำลังคุยกับชายหนุ่มท่าทางเหมือนนักศึกษา ดูไม่เหมือนพนักงานคุยกับลูกค้า สีหน้าเธอเปี่ยมด้วยความสนิทสนมมากกว่าที่แสดงต่อผมเมื่อวันก่อน

ผมเลยไม่เข้าไปในร้านและกลับอะพาร์ตเมนต์ โยนภาพวาดทิ้งแล้วล้มตัวลงนอน เกลียดความเง่าของตัวเอง เธอไม่ได้สนิทกับผมเป็นพิเศษอะไร เธอคงคุยแบบนั้นกับทุกคน ถ้าผมถือภาพวาดไปจริงๆ ต่อให้เธอไม่พูดก็คงแอบรำคาญ

ผมเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้ อีกฝ่ายแค่สนิทด้วยหน่อยผมก็ตื่นเต็นคิดไปเองว่าเขารักผม มันก็แค่ความรู้สึกดีตามมารยาทเท่านั้น ทุกครั้งที่รู้แบบนี้ ทำให้ผมเกลียดตัวเองและเจ็บช้ำน้ำใจ

ตั้งแต่นั้นผมไม่ได้ไปร้านนั้นอยู่พักใหญ่ กลัวจะเจอเมงุมิ

หลังจากนั้นผมเจอเธออีกครั้งบนรถบัสประจำทาง ไม่ใช่ที่ร้าน

ผมเห็นเธอก่อนแต่ไม่กล้าทัก กลัวเธอจะจำผมไม่ได้ แต่เธอกลับเดินแหวก
ผู้คนเข้ามาหาเอง

“ช่วงนี้ไม่เห็นหน้าค่าตาเลย งานยุ่งหรือคะ” เมงุมิถาม แคเธอ
จำผมได้ สมองผมก็ตื้อ ได้แต่ตอบແ່วๆ ไปว่า “อ่า... เปล่าครับ”

เธอกถามต่อ “ภาพดอกไม้ ยังวาดไม่เสร็จหรือคะ”

ฮะ... ผมอุทานเบาๆ เธอมองหน้าผมไม่วางตา “ก็ที่เราคุยกันไว้
ว่าคุณจะเอามาให้ดูไงคะ ฉันตั้งตารอ แต่ไม่เห็นคุณมา เลยคิดว่ายังวาด
ไม่เสร็จ”

ผมจ้องตาเธอแล้วรู้สึกว่าคุณน่ารักมาก เพราะเธอไม่ได้พูดแบบ
ขอไปที ผมละอายใจที่เคยมองเธอผิดไป

พอผมบอกว่าวาดเสร็จแล้ว เธออยากเห็นภาพนั้นไวๆ ผมจึงชวน
เธอไปที่ห้อง “ฮุย จะดีหรือคะ” เธอดีใจ

เหมือนกับฝันไป ฮามุระ เมงุมิดูภาพที่ผมวาดในห้องของผม
ชมไม่ขาดปาก ผมอยากจะทำเธอแน่นๆ เหลือเกิน แต่ไม่กล้าทำ ได้แต่
นั่งห่างๆ มองเธอด้วยความรู้สึกราวกับได้ครอบครองงานศิลปะระดับโลก

หลังจากนั้น ทุกครั้งที่วาดภาพเสร็จผมจะให้เมงุมิดู ฝีมือผม
ไม่ได้ดีถึงขั้นจะโอ้อวดได้ แต่ผมดีใจยิ่งนักที่เธอดูภาพวาดของผมแล้ว
แสดงความความคิดเห็น

ครั้งหนึ่งเมงุมิพูดว่า “คุณนารุเสะชอบวาดภาพดอกไม้และสัตว์
สีนะคะ” เพราะว่าภาพที่ให้เธอดูมีแต่ภาพพวกนั้น ผมจึงบอกไปว่า
จริงๆ แล้วผมอยากวาดภาพคน

“วาดคนหรือคะ”

“ใช่ครับ แต่ว่าไม่มีแบบ” ผมมองเธอด้วยสายตาคาดหวัง เธอคง
เดาออกว่าผมต้องการอะไร เห็นได้จากการที่เธอย่นจมูกที่มีกระ แล้วถาม
ยิ้มๆ ว่า “ฉันไม่ใช่คนสวยนะ จะดีหรือคะ”

“ขอคนไม่สวยดีกว่า” ผมตอบ เธอก็ดริมฝีปากกลาง “พูดแบบนี้

ก็ไม่มีใครกล้าเสนอตัวนะสิ” เธอส่งสายตาอ่อนโยน

วันถัดมา หลังเลิกงานพิเศษ เธอมาที่ห้องผมและช่วยเป็นนางแบบให้ การวาดภาพคือจุดมุ่งหมายก็จริง แต่เวลาที่ได้อยู่กับเธอสองต่อสอง เป็นสิ่งล้ำค่ามากสำหรับผม เธอเคยฝันอยากจะเป็นดีไซเนอร์ แต่รู้ตัวว่าไม่มีพรสวรรค์ จึงตัดใจไปแล้ว แต่ก็ไม่ยอมยกพี่พ่อแม่ เธอจึงต้องใช้จ่าย อย่างกระเป๋ียดกระเสีย

“คุณทั้งความฝันจะเป็นดีไซเนอร์ทั้งที่อายุยังน้อยเนี่ยนะ” ผมท้วง เมงุมิยิ้มปลงๆ

“อายุยังน้อย แต่ก็คิดอะไรแปลกใหม่ไม่ออกสักนิด ก็เลยตัดใจค่ะ”

“ผมว่ามันไม่ใช่แค่ความแปลกใหม่หรอกครับ”

“ไม่ต้องปลอบใจฉันหรอกค่ะ ฉันรู้ตัวมานานแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไร ก็ได้แค่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ไม่โดดเด่น ไม่มีข้อดีอะไรเป็นพิเศษเลย”

“คุณโดดเด่นนะ ผมคุยกับคุณแล้วสนุกมาก” ผมตั้งใจพูดข้อดี ของเธอ แต่พอเอะใจว่าเหมือนกับการสารภาพรักก็หน้าแดงก่ำ เธอเขิน เบาๆ ก่อนพูดว่า “ขอบคุณนะคะ ฉันชอบที่คุณใจดี” หน้าผมยิ่งร้อนวูบวาบ

ผมพยายามถ่ายทอเสน่ห์ของเธออย่างที่ผมมองเห็นบนเฟรมผ้าใบ อย่างสุดฝีมือ โดยเฉพาะการวาดกระดิกๆ ที่เป็นจุดเด่นและเสน่ห์ของเธอ ให้ออกมาดูดีเหมือนจริงนั้นช่างยากเหลือเกิน

เธอยื่นเงื่อนไขว่าไม่ให้วาดภาพเปลือย ผมเลยไม่เคยวาดภาพเธอ แบบนั้น แต่หลังจากมาที่ห้องผมเป็นประจำได้ราวหนึ่งเดือน เธอยอมถอด ชุดชั้นในเป็นครั้งแรกหลังจากที่ผมสารภาพรัก อย่ว่าแต่มีเช็ทซ์เลย ผมไม่เคยจูบใครด้วยซ้ำ แต่เมื่ออีกฝ่ายเป็นเธอ ผมกลับมั่นใจว่าทุกอย่าง จะไปได้ด้วยดี เราชั่วมรักกันในห้องที่มีหลอดสีวางอยู่กระจัดกระจาย

ผมนึกภาพร่างเปลือยเปล่าของเมงุมิ เธอภูมิใจในเรียวขาวาวของตัวเอง

พอรู้สึกตัวอีกที ของลับเริ่มแข็งตัวขึ้นมา ดอกเตอร์ยังไม่เคย

ตรวจสอบเรื่องสมรรถภาพทางเพศของผม แต่คงจะไม่จำเป็นแล้ว ผมจับปากกาหัวสักลวด คิดแหวหนึ่งแล้วเขียนบรรทัดแรกในโปสการ์ดว่า “สวัสดิ์ ผมสบายดี”

“บันทึกของโดเจ็น 3”

วันพุธที่ 11 เมษายน

ทำการทดสอบเซาว์นปัญญาและสภาพจิตใจ ระดับเซาว์นปัญญา อยู่ในเกณฑ์ดีเลิศ ต้องดูไปเรื่อยๆ แต่ตอนนี้ไม่มีปัญหา ผลการทดสอบสภาพจิตใจก็ออกมาดี แต่พบว่ามึนจุดที่ไม่สามารถวิเคราะห์ได้หลายจุด จึงต้องทดสอบเพิ่มเติม

ฉันให้โฮสต์เขียนบันทึกด้วยตัวเองอีกครั้ง เนื้อหาเพื่อรายงานความเป็นอยู่ให้เพื่อนทราบ ข้อความที่เขียนชัดเจน เรียบง่าย มีเนื้อหาสาระ และเป็นแนวเดียวกัน มีการใช้สำนวนโวหาร ไม่มีคำผิดหรือเขียนตก ถือได้ว่ามีทักษะการเขียนในระดับสูง

ฉันใช้กล้องโพลารอยด์ถ่ายรูปโฮสต์ ให้เขาเลือกรูปหนึ่งไปจากหกรูป โฮสต์เลือกรูปหันซ้าย ข้อมูลนี้จะนำไปวิเคราะห์สุขภาพจิตต่อไป

6

หลังจากฟื้นขึ้นมาได้สามสัปดาห์ ผมละเมอและตื่นกลางดึกเพราะฝันร้าย ฝันว่าโดนผู้ชายที่มีแววตาเหมือนปลาตายยิงแสงหน้า ตั้งแต่ความทรงจำเกี่ยวกับคืนนั้นกลับคืนมา ผมฝันแบบนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว

สองครั้งแรก พอตื่นขึ้นมาผมไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน เหมือนว่าตัวเองอยู่อีกที่หนึ่ง ต้องใช้เวลาสักพักกว่าทำไมตัวเองมาอยู่ที่นี่

วันนี้อาการกลับแย่ลง ขนาดนี้ก็ไม่ออกว่าตัวเองเป็นใคร ผมกุมหัว

เอาหน้าซุกหมอน ในสมองมีแต่เศษเสี้ยวความทรงจำที่อธิบายไม่ได้ ค่อยๆ รวมเป็นรูปเป็นร่าง

ไม่นานความทรงจำก็กลับมา ผมจำเรื่องตัวเองได้แล้ว ขณะเดียวกัน ก็มีความรู้สึกประหลาด รู้สึกไม่เหมือนตัวเองในเมื่อวานนี้อย่างสิ้นเชิง

ผมลุกขึ้นนั่ง เหยื่อเปียกชุ่มตั้งแต่หลังถึงก้น ชุดนอนเย็นเฉียบ ผมลุกจากเตียง หยิบเสื้อผ้าในกล่องกระดาษที่ตั้งอยู่มุมห้อง คุณทาจิบานะ บอกแล้วว่ามีการงงในอยู่ในกล่องนี้

ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยสบายตัว แต่ยังไม่สบายใจ รู้สึกอึดอัด เหมือนมีดินเหนียวทับถมอยู่บนอก แต่ที่หน้าแปลกคือ เซลล์ทั่วร่างกาย กลับตื่นตัวจนอยู่หนึ่งไม่ได้ ผมก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

ผมคอแห้ง แต่ไม่อยากเอื้อมไปหยิบเหยือกน้ำที่หัวนอน จู้ๆ อยากดื่มกาแฟทั้งที่ปกติผมแทบไม่ดื่มและไม่ชอบด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้กลับอยากดื่มกาแฟเหลือเกิน

ผมล้างกระเป๋ากางเกงที่แขวนอยู่บนไม้แขวน กระเป๋าสดางค์สีดำ อยู่ในนั้นตั้งแต่วันที่ไปบริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์

ขณะที่เดินไปยังประตู ผมเหลือบมองกระจกเงาเหนืออ่างล้างหน้า แล้วสะดุ้งตกใจ เพราะในกระจกปรากฏภาพคนแปลกหน้า ผมผงะถอยหลังทันที

แต่คนในกระจกเงาก็ถอยหลังพร้อมกัน ผมโบกมือ อีกฝ่ายก็โบกมือ เหมือนกัน ผมถูหน้า อีกฝ่ายก็ใช้มืออีกข้างถูหน้า

ผมเพ่งมองกระจกเงาใกล้ๆ ตอนแรกคิดว่าเป็นใครก็ไม่รู้ แต่พอมอง นานขึ้นถึงรู้ว่านั่นคือตัวผมเอง ไซ้... นั่นคือใบหน้าของผม ไม่มีอะไรต้องกลัว แต่ทำไมต้องใช้เวลานานขนาดนี้กว่าจะดูออกว่าเป็นตัวเอง

ผมเปลี่ยนใจ กำเหรียญในมือแล้วเปิดประตูห้องอย่างแผ่วเบา ซะโงกมองนอกห้อง ทางเดินมืดสลัว มีเพียงแสงรำไรของไฟที่เปิดทิ้งไว้ ทั้งคืน ไม่มีใครเฝ้าอยู่ข้างนอก ผมรีบก้าวออกจากห้องทันที

ผมรู้อยู่แล้วว่าชั้นนี้ไม่มีตู้ขายเครื่องดื่มหยอดเหรียญ จริงๆ แล้วไม่มีอะไรเลยด้วยซ้ำ ผมจึงลองลงไปชั้นล่าง

ชั้นนี้มีลิฟต์ แต่ตอนนี้ติดป้ายว่า ‘งดใช้ชั่วคราว’ มีบันไดอยู่ข้างลิฟต์ แต่พอลงบันไดไปได้ไม่กี่ชั้นก็ต้องหยุดชะงัก เพราะทางออกของบันไดมีประตูเหล็กม้วนปิดอยู่ ผมมองรอบๆ แต่ไม่เห็นสวิตช์เปิดปิดเลย

ผมขึ้นบันได วิ่งไปฝั่งตรงข้าม เพราะรู้ว่าตรงนั้นมีบันไดฉุกเฉิน จับลูกบิดประตูแล้วดึง แต่ประตูไม่ขยับสักนิด ผมมองขึ้นไปด้านบน ก็เห็นว่าประตูล็อกกลอนอยู่

‘อะไรกันเนี่ย’ ผมเตะประตูอย่างหงุดหงิด ‘แล้วตอนไฟไหม้จะหนียังไงล่ะ’

ผมกลับไปที่บ้านได้อีกรอบ คราวนี้ลองขึ้นข้างบน โชคดีที่ประตูเหล็กม้วนตรงนั้นไม่ได้ปิด

เป็นครั้งแรกที่ผมมาชั้นอื่นของอาคาร ชั้นนี้ก็ไม่มีอะไรที่ทางเดินเหมือนกัน เป้าหมายที่จะหากาแฟกระป๋องดื่มจึงไม่สำเร็จ แต่ผมก็เดินต่อไป

สุดท้ายทางด้านหน้าและด้านข้างเป็นห้องส่วนตัว คงเป็นห้องพักของดอกเตอร์และผู้ช่วย ผมรู้ว่าช่วงนี้พวกเขาแทบจะไม่ได้กลับบ้านเลย

มองเห็นประตูห้องฝั่งตรงข้ามแง้มอยู่ ผมเดินไปใกล้ สุดท้ายใจเต็มปอดแล้วเข้าไปข้างใน ความหาสวิตช์ไฟที่ผนังแล้วเปิดไฟ ผมอยู่ท่ามกลางแสงสีขาวสว่างจ้า

โต๊ะตัวใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง บนโต๊ะมีเครื่องมือวัดหลากหลายชนิด ตู้เก็บสารเคมีตั้งชิดผนัง ดูเหมือนตู้เก็บจาน ของที่อยู่ข้างในไม่ใช่แก้วหรือถ้วย แต่เป็นปีกเกอร์และขวดรูปชมพู่

ผมร้อง “เฮ” เบาๆ ในลำคอเมื่อเห็นตู้เย็นหลังใหญ่ที่มีถึงห้าประตู ได้ยินเสียงคอมเพรสเซอร์ทำงาน ซึ่งแสดงว่ามีไฟเข้า ถึงไม่มีกาแฟกระป๋อง แต่อาจจะมึนน้ำผลไม้หรือเบียร์ก็ได้ ผู้ช่วยจากาโอบีดูท่าจะคอทองแดงอยู่

ผมกลืนน้ำลายสอ ใจเต้นตึกตัก เปิดประตูตู้เย็นบานหนึ่ง ผมยิ้มแป้น

เพราะว่าเห็นกระป๋องเล็กๆ เรียงอยู่ แต่รู้ทันทีว่าคิดผิด เพราะว่าฉลาก
กระป๋องกาแฟไม่น่าจะเขียนสูตรเคมี

เปิดประตูบานอื่น ผลก็เหมือนกัน มีแต่ขวดสารเคมีและหลอด
ทดลองบรรจุของเหลวปริศนา

สุดท้ายผมเปิดประตูข้างสุด มีกล่องแก้วขนาดใหญ่เท่าตู้เซฟแบบ
พกพาสองใบตั้งซ้อนกัน ข้างในมีของเหลวสีเทา เฟ้งพินิจแล้วก็เห็นชิ้นเนื้อ

ขนาดใหญ่ลอยอยู่ ผมจ้องเขม็ง พอรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร พลันคลื่นไล่อย่างแรง
มันคือ ‘สมอง’ ดูเผินๆ คล้ายลูกบอลอย่างสีขาวนูนๆ แต่รูปทรง

เป็นเอกลักษณ์บ่งบอกว่ามันเป็น สมองมนุษย์ แน่แน่นอน
ฉลากกระดาษสีขาวติดอยู่ที่กล่องแก้ว ผมก็อ่านฉลากพลาถกลับ
สิ่งที่กำลังขย้อขึ้นมาจากกระเพาะอาหาร ข้อความเขียนด้วยปากกาเมจิก
ว่า “ไดเนออร์ NO2”

ผมมองกล่องแก้วอีกใบ กล่องนี้ก็เหมือนกัน แต่ชิ้นเนื้อที่ลอยอยู่
ข้างในนั้นเล็กกว่ามาก ฉลากเขียนว่า “ไฮสท์ JN”

JN?

ผมยืนงงอยู่ครู่หนึ่ง สงสัยว่ามันหมายถึงอะไร แล้วตัวอักษรแรก
ของชื่อตัวเองผุดขึ้นในสมอง ทันใดนั้นก่อนที่จุกอยู่ในอกพลันแล่นขึ้นมา
คราวนี้ผมกลับไม่อยู่ อาเจียนรดพื้น

ผมรีบปิดประตูตู้เย็น พรวดพราดออกจากห้อง วิ่งลงลานลงบันได
ตะเกียกตะกายกลับไปห้องตัวเองที่เขียนว่า “ห้องผู้ป่วยพิเศษ” กระโดด
ขึ้นเตียง แต่ขมตาหลับไม่ลง คิดเรื่องตัวเองกับสมองของตัวเองจนถึงเช้า
JUNICHI NARUSE... JN

ชิ้นเนื้อนั้นคือสมองของผมหรือ

ถ้าสมองของผมอยู่ในกล่องแก้วใบนั้น แล้วสมองที่อยู่ในหัวผม
ตอนนี้เป็นของใครกันล่ะ

7

วันรุ่งขึ้นคุณทาจิบานะมาหาแต่เช้า บอกว่าดอกเตอร์โดเงินเรียกพบ
“น่าจะมีเรื่องสำคัญนะคะ”

รอยยิ้มของคุณทาจิบานะดูมีเลศนัย

เมื่อออกไปที่ทางเดิน เธอเดินไม่พูดไม่จา ผมจำต้องเดินตามหลังไป
เธอหยุดหน้าห้องวิเคราะห์แล้วเคาะประตู ได้ยินเสียงดอกเตอร์ขานว่า
“เข้ามาได้”

เป็นครั้งแรกที่ผมเข้าห้องวิเคราะห์ ที่นี้ไม่ได้มีไว้ตรวจหรือรักษา แต่
เป็นห้องประมวลผลข้อมูลที่ได้มาด้วยวิธีการต่างๆ พื้นที่เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของ
ห้องมีแต่คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่อพ่วง ส่วนที่เหลืออีกสามสิบเปอร์เซ็นต์
เป็นโต๊ะและชั้นวางของ ดอกเตอร์โดเงินเขียนอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะด้านใน

“ใกล้เสร็จแล้ว นั่งเก้าอี้ตรงนั้นรอก่อนนะ” ดอกเตอร์พูดพลางตัวด
ปากกา ผมกวาดตามองรอบตัวแล้วหยิบเก้าอี้พับที่พิงกำแพงอยู่มาวางนั่ง

“อาจารย์ แล้วฉันล่ะคะ” คุณทาจิบานะถาม

“อ้อ คุณไปได้เลย” ดอกเตอร์ตอบ

ผมกวาดตามองทั่วห้องหาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง แต่มีแค่กระดาน
ที่มีตัวเลขปริศนาเรียงเป็นพีติดติดอยู่บนผนัง ไม่เจออะไรเลย

รออยู่เกือบสิบนาที ดอกเตอร์ก็พิมพ์ว่า “เอาละ เสร็จแล้ว” จากนั้น
หยิบเอกสารที่ตัวเองเขียนใส่ซองสีน้ำตาลใบใหญ่ ทากาวปิดปากซอง
อย่างประณีต ก่อนมองหน้าผมแล้วอมยิ้ม

“เอกสารส่งให้เพื่อนที่อเมริกานะ เป็นผู้ชายที่ผมไว้ใจ ที่ปรึกษา
ชั้นยอดของผม”

“เนื้อหาในเอกสารเกี่ยวกับผมหรือครับ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ดอกเตอร์หมუნแก้อี้มาประจันหน้ากับผม “เข้ามาใกล้ๆ หน่อยซิ”

ผมลุกขึ้น สองมือยกแก้อี้พับติดกันไปด้วย เดินไปตรงหน้าดอกเตอร์ “เออาละ” เขาถูฝ่ามือ “ก่อนอื่น เมื่อคืนคุณออกไปทำอะไรกลางดึก อยากรู้ได้อะไรหรือเปล่า”

ผมจ้องหน้าเขา ยังไม่ทันได้เอนหลังพิงพนักแก้อี้เลย

“คุณรู้แล้วหรือครับ”

“ผมเจอร่องรอยว่าคุณไปอยู่หน้าตู้เก็บรักษาอุณหภูมิต่ำ”

เขาหมายถึงอาเจียน

“ขอโทษที่ทำพื้นเลอะครับ”

“เก็บคำขอโทษไปบอกทาจิบานะคุงเถอะ เพราะเธอเป็นคน ทำความสะอาด”

“ได้ครับ” ผมพยักหน้า เอนพิงพนักแก้อี้ “ผมออกจากห้อง เพราะว่าคอกแห้ง อยากรดื่มนมแพะกระป๋อง เลยออกไปหาตู้ขายเครื่องดื่ม”

“กาแพะกระป๋องหรือ” ดอกเตอร์ทำหน้าประหลาดใจ

“ครับ ไม่รู้ทำไมเมื่อคืนถึงอยากดื่มนม...”

“อือฮี้” ดอกเตอร์ประสานมือ “แต่ว่าที่นี้คงไม่มีของแบบนั้น”

“ไม่มีครับ ไม่ใช่แค่ตู้ขายเครื่องดื่ม อะไรก็ไม่มีเลย... ทางออกก็ไม่มี”

“ทางออกหรือ”

“ครับ ลิฟต์ใช้ไม่ได้ บันไดมีประตูม้วนปิดอยู่ ทางออกฉุกเฉินก็ล็อก ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเป็นแบบนี้”

ผมพูดเสียงแข็งเล็กน้อย ดอกเตอร์ยิ้มแหยๆ แวบหนึ่ง ก่อนจะกลับมาตีหน้านิ่ง แล้วพูดปลอบใจ

“เรื่องนั้นต้องค่อยๆ อธิบาย ไล่เรียงตั้งแต่แรก แต่การอธิบาย ครั้งแรกเป็นเรื่องยากจริงๆ สักวันหนึ่งผมต้องเล่าให้คุณฟังแน่ เพียงแต่... ไม่รู้เมื่อไหร่”

“ไม่เป็นไรครับ” ผมพูด “เล้ามาเถอะ เล้ามาให้หมดตั้งแต่ต้น
ผมบาดเจ็บยังไง ตกอยู่ในสภาพไหน และ...” ผมกลืนน้ำลายแล้วพูดต่อ
“เกิดอะไรขึ้นกับสมองของผม...”

อืม ดอกเตอร์ก้มหน้า ประสานมือแล้วคลายออกกลับไปมา
จากนั้นมองหน้าผม

“คุณเห็นของในตู้เก็บรักษาแล้วสินะ”

“เห็นแล้วครับ” ผมตอบ “เห็นกล่องที่มีชื่อย่อ JN ด้วย”

“บอกแล้วว่าอย่าใส่ชื่อย่อ” ดอกเตอร์ตะปากร “เขียนแค่...ไฮสตี
ก็พอ เพราะยังไงคุณก็เป็นคนเดียวในโลก วากาโอะคุณนี่ เจ้าระเบียบ
ไม่เข้าเรื่อง”

“ไฮสตีคืออะไรครับ” ผมถาม “อธิบายให้ฟังหน่อย”

ดอกเตอร์ชะงักไป ก่อนที่นิ้วชี้นี้จะโผล่ออก แล้วหยิบหนังสือพิมพ์
ที่วางลวกๆ บนโต๊ะยื่นให้ผม “ลองอ่านนี่ก่อน”

ผมรับหนังสือพิมพ์มาเปิดหน้ากีฬาโดยอัตโนมัติ ซึ่งเป็นนิสัยติดตัว
ไม่ได้ อ่านตัวพิมพ์มานานจึงปวดกระบอกตาแปลบๆ ผมผลอเบะปาก
เพราะทีมเบสบอลอาชีพที่ตัวเองเชียร์แพ้

“ไม่ใช่หน้ากีฬา” ดอกเตอร์ดึง “หน้าแรก”

ผมเปิดหนังสือพิมพ์ ดูหน้าแรก สิ่งแรกที่สะดุดตาคือข่าวเล็กๆ
ตรงมุมหนึ่ง เขียนว่าราคาหุ้นผันผวน จากนั้นผมค่อยๆ ไล่สายตาขึ้นไป
เห็นรูปใหญ่อยู่กลางหน้าแรก ผู้ชายสามคนกำลังแถลงข่าว คนตรงกลางคือ
ดอกเตอร์โดเงิน เห็นรูปมีพาดหัวข่าวตัวใหญ่ว่า “การผ่าตัดปลูกถ่าย
สมองประสบความสำเร็จ”

ผมอ่านพาดหัวข่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วเงยขึ้นพลางคิดถึงความหมาย
ของคำว่า ‘ปลูกถ่าย’ ‘ปลูกถ่ายสมองเหรอ’

“ใช่แล้ว” ดอกเตอร์พยักหน้าซ้ำๆ “ลองอ่านรายละเอียดดูสิ”

ผมหลบมองหนังสือพิมพ์อีกครั้ง

“ศาสตราจารย์โดเจ็นและทีมแพทย์จากสาขาประสาทศัลยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยโทวะ ผ่าตัดปลูกถ่ายสมองผู้ใหญ่อันดับแรกของโลกเมื่อคืนวันที่ 9 แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 10 มีนาคม เวลา 22:25 น. ใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณยี่สิบสี่ชั่วโมง ทีมแพทย์เล่าว่า คุณ A ซึ่งเป็นผู้ป่วย (วัย 24 ปี) ยังไม่ฟื้นคืนสติ แต่คาดว่าอีกสองสามวันสมองจะเริ่มฟื้นฟู...”

ร่างกายผมร้อนรุ่มเหมือนเลือดไหลย้อนกลับ ใจเต้นรัว เส้นด้านหลังชูเด่นตุบๆ

“คุณ A คือผมหรือครับ”

ดอกเตอร์กะพริบตาแทนพยักหน้า

“ปลูกถ่าย... เอาสมองคนอื่นมาปลูกถ่ายใส่หัวผมหรือครับ”

ผมกุมหัว

“ใช่แล้ว”

“ไม่อยากจะเชื่อเลย” ผมคราง “ปลูกถ่ายสมองได้ด้วยหรือ”

“อย่าคิดว่าสมองเป็นสิ่งพิเศษเกินไป มันวิวัฒนาการมาจากเซลล์เดี่ยวเหมือนหัวใจและตับ ถ้าเป็นคริสตชน จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง”

“แต่... สมองไม่เหมือนอวัยวะอื่น”

“ถ้าเทียบกับเครื่องจักรกล สมองก็คือคอมพิวเตอร์ ซ่อมส่วนที่ชำรุดได้ บางกรณีก็เปลี่ยนชิ้นส่วนได้ คุณเองก็ซ่อมเครื่องจักรเก่งนี่ ต่อให้ส่วนของหัวใจชำรุดก็อย่าเพิ่งถอดใจง่ายๆ ไม่สิ คำว่าหัวใจอาจชวนให้สับสน ควรจะเรียกว่า ศูนย์ควบคุม มากกว่า”

“ผมนึกว่ามีแค่นิยายวิทยาศาสตร์ซะอีก”

“นิยายวิทยาศาสตร์สมัยนี้ไปไกลกว่านั้นมาก และการปลูกถ่ายสมองก็ไม่ใช่เรื่องใหม่ นักวิทยาศาสตร์ชื่อ แदन รายงานผลการทดลองปลูกถ่ายสมองไว้ตั้งแต่ปี 1917 และในปี 1976 มีการนำสมองส่วนหนึ่งของหนูแรกเกิดไปปลูกถ่ายให้หนูวัยเจริญพันธุ์ และมันมีชีวิตรอดต่อไปได้

ตั้งแต่นั้น เทคนิคการปลูกถ่ายสมองได้พัฒนาไปในหลายรูปแบบ จนในเดือนพฤษภาคม ปี 1982 ประเทศสวีเดนเริ่มปลูกถ่ายสมองมนุษย์ เพื่อรักษาโรคพาร์กินสัน”

“มีมานานขนาดนั้นเลยหรือครับ” ผมตกใจจริงๆ

“แรกเริ่มเดิมที ยังไม่ใช่การปลูกถ่ายสมองส่วนหนึ่งของคนอื่น มาใส่ในหัวผู้ป่วย เป็นแค่การปลูกถ่ายต่อมหมวกไตส่วนหนึ่งของผู้ป่วย ไปไว้ที่สมองส่วนที่เรียกว่า คอคเตนิวเคลียส⁵ แม้ไม่เห็นผลลัพธ์ชัดเจน แต่ผู้ป่วยไม่มีอาการผิดปกติ และอาการดีขึ้นเล็กน้อย ตั้งแต่นั้นมานักวิทยาศาสตร์จึงเริ่มวิจัยการปลูกถ่ายสมองอย่างจริงจัง เพื่อใช้รักษาโรคอัลไซเมอร์และความเสื่อมตามวัย เมื่อเร็วๆ นี้มีเคสทดลองปลูกถ่ายสมองส่วนที่เรียกว่า สมองกลีบหน้า ของผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และรักษาได้สำเร็จ ในปี 1984 ได้ทดลองกับหนูเรียบร้อยแล้ว จึงน่าจะนำมาปรับใช้กับมนุษย์ได้เช่นกัน”

“แต่ว่าชาวนี...” ผมชี้หนังสือพิมพ์แล้วพูดว่า “เขียนว่า ครั้งแรกของโลก”

“นั่นหมายถึง การปลูกถ่ายสมองผู้ใหญ่” ดอกเตอร์ชี้แจงพลางหยิบแฟ้มบนโต๊ะมาวาง “การปลูกถ่ายที่ผ่านมาจะใช้ชิ้นส่วนสมองตัวอ่อนในครรภ์ เนื่องจากเชื่อว่า ถ้าเซลล์ประสาทพันชวงที่ยังแบ่งตัวได้ ระบบประสาทจะเชื่อมต่อกันได้ไม่สนิท ความเชื่อนั้นจริงส่วนหนึ่ง แต่การวิจัยในเวลาต่อมาพิสูจน์ว่า การปลูกถ่ายสมองผู้ใหญ่ก็สามารถทำได้ในทางทฤษฎี ซึ่งถือเป็นข่าวดี เพราะว่าเคสที่ต้องปลูกถ่ายสมองผู้ใหญ่มีเยอะมาก”

“ผมอยู่ในเคสนั้นสินะครับ”

“ใช่แล้ว” ดอกเตอร์พยักหน้า “ต้องอธิบายสภาพตอนที่คุณถูกส่งตัวมาที่นี่ กระสุนเจาะเข้ากลีบสมองด้านข้างฝั่งขวา ทะลุออกทางกลีบ

⁵ Caudate nucleus หรือนิวเคลียสมีหาง คือโครงสร้างสมองส่วนปมประสาทฐานที่มีลักษณะรูปตัว C ทำหน้าที่สำคัญในการควบคุมการเคลื่อนไหว การเรียนรู้ และความทรงจำ

ส่องด้านหน้าฝั่งเดียวกันเป็นแผลทะลุ”

ผมกลืนน้ำลายดังเอือก ดอกเตอร์ทำหน้าที่เหมือนกำลังเล่าเรื่องปกติ
สามัญในชีวิตประจำวันว่า

“บอกตามตรง ไม่มีทางหายขาด ต่อให้คุณรอดชีวิตก็คงไม่ฟื้น
คืนสติ สมองส่วนที่ควบคุมอวัยวะภายในไม่ได้รับความเสียหาย ถ้าจะ
อธิบายให้เข้าใจง่ายก็คือ มีแนวโน้มสูงว่าจะนอนเป็นผัก”

“ขนาดนั้นเลยหรอครับ”

“ถ้าคุณเป็นผม เห็นสภาพแบบนี้แล้วก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน แต่ผม
ลองตรวจสอบคุณแล้วพบว่า ถ้ามีปาฏิหาริย์คุณอาจจะรอด ปาฏิหาริย์
ที่ว่าก็คือ มีสมองที่เข้ากับคุณได้ กล่าวคือผมเชื่อมั่นว่าคุณเป็นเคส
ที่ปลูกถ่ายสมองแล้วจะรอด”

“หมายความว่า สมองผมไม่ได้บาดเจ็บสาหัสหรอครับ”

“ไม่ใช่เลย” ดอกเตอร์เบิกตากว้าง “สมองคุณบาดเจ็บสาหัสขนาด
ที่ว่าจะตัดตรงไหนออกก็ได้ทั้งนั้น แต่จากการทดลองกับสัตว์ ผลชี้ว่า
สมองส่วนที่บาดเจ็บของคุณสามารถปลูกถ่ายได้”

จากการทดลองกับสัตว์ นั้นแปลว่า ยังไม่เคยทดลองกับมนุษย์!

“ที่ผ่านมามีผู้ป่วยแบบนี้เลยหรอครับ” ผมถาม

“เปล่า ไม่ใช่... มีหลายเคส”

“แต่ยังไม่เคยมีการปลูกถ่ายใช่ไหม ทำไมละครับ”

“เพราะเงื่อนไขไม่ลงตัว” ดอกเตอร์ตอบหน้าบึ้ง “หลายประเทศ
ที่ศึกษาการปลูกถ่ายสมองอยู่ต่างก็อยากทำใจจะขาดถ้ามีโอกาส แต่
ที่ผ่านมามีเงื่อนไขไม่ลงตัวเลยทำไม่ได้”

“เงื่อนไขอะไรครับ”

“โดเนอร์ ซึ่งหมายถึงผู้ให้สมอง เราแทบไม่เคยได้สมองที่ยังสดใหม่
ในเวลาที่ต้องการ และต่อให้ได้มาก็พบปัญหาเรื่องการเข้ากัน”

“การเข้ากัน... หมายถึงกรุ๊ปเลือดหรอครับ”

“นั่นก็ใช่ แต่ถ้าเทียบกับเงื่อนไข่อื่นๆ แล้ว ยังถือว่าเป็นแค่อุปสรรคเบื้องต้น” ดอกเตอร์ยื่นแขนขวาออกมาก่อนแจกแจง “เราต้องพิจารณาไปถึงระดับเซลล์ประสาท เซลล์ประสาทสมองของมนุษย์มีหลากหลายชนิด จะเรียกว่าเป็นเอกลักษณ์ก็ได้ ในโลกนี้ โอกาสจะพบคนที่ มีเซลล์ประสาทเหมือนกันทุกประการ แทบจะเป็นศูนย์ หากพิจารณาความเป็นไปได้ ในการปลูกถ่ายสมอง เราประเมินเกณฑ์ไว้ว่า ต้องมีลักษณะพิเศษยี่สิบหก รายการตรงกัน และต้องไม่เกิดการต่อต้านเลย ซึ่งในแสนคนจะมีแค่คนเดียว”

“หนึ่งในแสน...” ผมถอนใจ

ดอกเตอร์พูดต่อ “แม้จะไม่ได้สมองที่เข้ากันสมบูรณ์แบบขนาดนั้น แต่ถ้าลักษณะพิเศษตรงกันอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ซึ่งก็คือสิบสามรายการ ก็ปลูกถ่ายได้ ในกรณีนี้ต้องป้องกันเรื่องการต่อต้าน ซึ่งในสองร้อยคน จะเจอสักคน”

“ฟังดูมีความเป็นไปได้มากขึ้นนะครับ แต่ทั้งหนึ่งในสองร้อย ถ้าไม่เคยมีมาก่อนในโลกก็คงแทบเป็นไปไม่ได้อยู่ดี”

เมื่อครู่นี้ ดอกเตอร์โด้เงินพูดถึง ‘ปาฏิหาริย์’ ที่ว่า พบสมองที่เข้ากับผมได้ แสดงว่า มันเป็นไปได้ “คุณเจอสมองที่เข้ากับผมได้สินะครับ”

“ถูกต้อง” ดอกเตอร์ตอบทันที “มีผู้ป่วยหัวใจหยุดเต้น ก่อนที่คุณจะถูกส่งตัวมาที่นี่ราวสองชั่วโมง ผมตรวจสมองของผู้ป่วยคนนั้นแล้ว และก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นจริงๆ”

“หัวใจหยุดเต้น... เป็นสมองของคนตายสินะครับ”

“แน่นอนสิ... เราควักสมองจากคนเป็นไม่ได้อยู่แล้ว”

จริงของเขา

“ความเข้ากันได้ อยู่ที่เท่าไรครับ”

ดอกเตอร์จ้องหน้าผมเขม็ง สูดหายใจลึกๆ ก่อนจะตอบว่า “ยี่สิบหก”

“เอ๊ะ”

“ยี่สิบหกโง่ละ ตรงตามเกณฑ์การปลูกถ่ายทุกประการ มันคือ ปาฏิหาริย์หนึ่งในแสน”

ผมไม่รู้ว่าจะตอบอะไรดี

“ว่ากันตามตรง ขึ้นตอนดำเนินการใช้เวลาอยู่บ้าง เพราะเป็นการ ปลูกถ่ายสมองผู้ใหญ่ครั้งแรก โดเนอร์ซึ่งก็คือผู้ให้ หัวใจเพิ่งหยุดเต้นได้ ไม่นาน แต่ได้รับอนุญาตให้ควักสมองได้ อีกอย่างเราไม่ได้ขอความยินยอม จากคุณทั้งที่ควรจะทำ เราตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุกเงิน แต่ผมเป็นห่วง ว่าความคิดเชิงอนุรักษ์นิยมจะครองเสียงข้างมาก แต่การประชุมจบลง อย่างรวดเร็ว ผมเห็นว่าไม่มีทางเลือกอื่นที่จะช่วยชีวิตคุณแล้ว และต้อง ใช้ปาฏิหาริย์หนึ่งในแสนนี้ให้เป็นประโยชน์ อีกอย่างมหาวิทยาลัยโทวะ ไม่ได้ทำโครงการใหญ่มานานแล้ว”

“เป็นความพยายามอันยิ่งใหญ่นะครับ” ผมชม ดอกเตอร์พยักหน้า ดีใจ “ใช่แล้ว”

ผมจับหัวอีกครั้ง ไม่น่าเชื่อเลยว่าผลลัพธ์จากปาฏิหาริย์อยู่ในนี้ ไม่มี... สติที่ผมมีอยู่ตอนนี้มาจากผลลัพธ์นั้น

“เมื่อคืนคุณเห็นกล่องแก้วสองกล่องในตู้เก็บรักษาแล้ว ในกล่อง แต่ละใบมีเศษชิ้นส่วนของสมองอยู่”

“มันแช่อยู่ในของเหลวคล้ายน้ำเลี้ยงครับ”

“นั่นคือน้ำยารักษาสภาพชนิดพิเศษ กล่องหนึ่งใส่สมองของโดเนอร์ เป็นส่วนที่เหลือจากการตัดส่วนที่ใช้ในการปลูกถ่าย กล่องอีกใบใส่ชิ้นส่วน สมองของคุณที่ถูกทำลาย ทั้งสองกล่องถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี”

ผมพะอืดพะอมอีกแล้ว แต่ไม่ถึงขนาดคลื่นไส้

“เรื่องเกี่ยวกับการผ่าตัดคุณจบแล้ว มีคำถามอะไรไหม”

ผมกอดอก จ้องเท้าดอกเตอร์ สมองเข้าใจ แต่ไม่อยากจะเชื่อว่าเรื่องที่ เพิ่งได้ยินนั้นจะเกิดขึ้นกับตัวเองจริงๆ ดอกเตอร์โดเงินอธิบายว่ามัน

เหมือนกับการเปลี่ยนอะไหล่เครื่องจักร รัฐฐูไว้ว่ามันเป็นแบบนั้นก็พอ

“ผม... นี่สิ่งที่จะถามไม่ออกแล้วครับ” ผมส่ายหน้า

“สมมติว่าอวัยวะที่รับกระสุนคือหัวใจ แล้วเราปลูกถ่ายหัวใจของคนอื่นให้ คุณคงจะรับความจริงได้ง่ายกว่านี้ อย่างที่บอกไปแล้ว อย่าไปคิดว่าสมมงเป็นสิ่งพิเศษ”

“ผมอยากรู้จักโดเนออร์... คนที่ให้สมมงผมครับ” ผมเอ่ย ดอกเตอร์ขมวดคิ้ว แก้มพองลม

“ไม่ได้หรอกครับ”

“โดยหลักการแล้วมันเป็นความลับ เราจะไม่บอกครอบครัวของโดเนออร์ว่าปลูกถ่ายสมมงให้ใคร แต่ถ้าไปสืบหาผู้ป่วยที่ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลนั้นในวันนั้นก็คงจะได้คำตอบไม่ยาก ทำไมคุณถึงอยากรู้ล่ะ”

“เพราะว่า... สมมงของเขาถูกใช้เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายผมครับ”

ดอกเตอร์ลูบคางลงเลเล็กน้อย แล้วเอามือข้างนั้นตบโต๊ะเบาๆ

“ก็ได้ แต่ห้ามบอกใคร”

“ผมรู้ครับ”

ดอกเตอร์ล้วงกุญแจจากกระเป๋าเสื้อ ปลดล็อกลิ้นชักล่างสุด ในนั้นอัดแน่นด้วยแฟ้มเอกสาร เขาดึงแฟ้มเล่มหนึ่งมาพลิกเปิดแล้วยื่นให้ผมดู

ด้านบนสุดของเอกสารปรากฏชื่อเซกียะ โทคิโอะ อายุ 22 ปี เป็นนักศึกษา พ่อแม่ยังอยู่ทั้งคู่

“เขาประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน ถูกรถชนอัดกับตึก ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลได้ไม่นานก็เสียชีวิต หลังติดต่อญาติก็ทราบว่า เขาลงทะเบียนเป็นผู้บริจาคอวัยวะ กล่าวคือเขาแสดงความจำนงมอบอวัยวะและร่างกายบางส่วนเพื่อการปลูกถ่ายหลังตัวเองเสียชีวิต ฉันทายตรวสอบความเข้ากันได้ระหว่างสมมงของคุณกับของเขา”

ผมระบายลมหายใจ พอคิดว่าตัวเองในตอนนั้นโชคดีนับครั้งไม่ถ้วน

ก็รู้สึกมีเรี่ยวแรงทันที

“ผมอยากไปไหว้หลุมศพของเขา อยากไปขอบคุณ”

ทว่าดอกเตอร์โดเงินส่ายหน้า

“อย่าดีกว่า การปลูกถ่ายสมองมีปัญหาใหญ่เหมือนภูเขาน้ำแข็งซ่อนอยู่ ปัญหาหนึ่งคือปัจเจกบุคคลคืออะไร ซึ่งภายในศตวรรษนี้ก็คงยังไม่มีคำตอบ ดังนั้น คุณไม่ควรหาข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าของสมองเดิม จนกว่าจะตอบคำถามนั้นได้”

“ปัจเจกบุคคลคืออะไรครับ”

“สักวันหนึ่งคุณจะรู้เอง” ดอกเตอร์ตอบ “ฉันนึกว่าอ่านข่าวหนังสือพิมพ์แล้วจะเริ่มเข้าใจ แต่ในข่าวไม่ได้เปิดเผยชื่อคุณ เพราะเราตกลงกับนักข่าวไว้ว่า จะรอจนกว่าคุณจะเข้าใจการปลูกถ่ายสมองอย่างถูกต้องก่อน”

“มีส่วนที่ผมเข้าใจผิดหรือครับ”

“เข้าใจผิด... ควรจะเรียกแบบนี้ใหม่ละ” ดอกเตอร์หลบตาผมอ้าอึ้ง “ถ้าเข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิงก็ไม่เป็นปัญหา ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณคิดว่ามนุษย์มีวิญญาณ...”

“วิญญาณ? หมายถึงโลกหลังความตายหรือครับ”

ผมยิ้มนิดๆ แต่ดอกเตอร์กลับทำหน้าดุ

“อย่าทำเป็นเล่น ในโลกนี้มีคนไม่น้อยที่เชื่อเรื่องวิญญาณ เชื่อว่าวิญญาณควบคุมร่างกาย และคนที่คิดแบบนี้จะไม่ค่อยต่อต้านการปลูกถ่ายสมอง เพราะเชื่อว่าสมองก็อยู่ภายใต้การควบคุมของวิญญาณ”

“หมายความว่าส่วนหนึ่งของร่างกายจะเป็นยังไงก็ช่างสินะครับ”

“ทำนองนั้น แต่จริงๆ แล้ว วิญญาณเป็นเพียงสิ่งลวงตา แก่นของปัญหาอยู่ที่ประเด็นนั้น” ดอกเตอร์มองหน้าผมแล้วกระแอม “ไม่เอาดีกว่า เลิกอธิบายเรื่องนี้ดีกว่า คุณยังไม่พร้อมจะฟัง”

“ผมฟังได้หมดครับ เล่ามาเถอะ”

“ผมจะเล่าเมื่อถึงเวลา ถ้าเล่าตอนนี้มีแต่จะทำให้คุณสับสน ผมอยากให้คุณเข้าใจไว้ว่า มีปัญหาอีกหลายอย่างที่คุณควรเก็บไปคิด ไม่ใช่แค่เรื่องที่เราสมองของใครมาใส่ให้ใคร”

ท่าที่อ้อมแอ้มของเขา ทำให้ผมหงุดหงิด แต่ไม่อยากซัด

“ผมสั่งห้ามพวกนักข่าวเข้าหาคุณ แลกกับการส่งข่าวเรื่องการฟื้นฟูของคุณให้เป็นระยะ แต่ก็มึ้นักข่าวสองคนที่ไม่ทำตามข้อตกลง พยายามจะแอบเข้ามาที่นี่”

“คุณเลยปิดทางเข้าออกอย่างแน่นหนาขนาดนั้นใช่ไหมครับ”

“ผมไม่ได้ทำไปเพื่อกักขังคุณ”

ผมพยักหน้า คินแท้มผู้บริจาควางให้ดอกเตอร์

“ว่าแต่หนังสือพิมพ์เขียนคำว่า ทีมแพทย์ แล้วคุณหมอมคนอื่น ๆ อยู่ที่ไหนครับ”

“พวกเขาจากมหาวิทยาลัยอื่น ผู้เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยนี้มีแค่พวกเราสามคน”

“ฉันฝากบอกคุณหมอมคนอื่น ๆ ด้วยนะครับว่า ผมขอบคุณ”

“ได้เลย” ดอกเตอร์ยิ้มตาหยีจนเห็นตีนกาชัด “อยากถามอะไรอีกไหม”

“ผมมีคำถามสุดท้ายครับ” ผมเอ่ย “สรุปว่าผลการผ่าตัดเป็นยังไงครับ เรียกว่าประสบความสำเร็จได้หรือเปล่า”

ดอกเตอร์เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ตามสบาย ตอบอย่างมั่นใจว่า “เรื่องนั้น... คุณน่าจะรู้ดีที่สุด”

8

วันคืนอันน่าเบื่อดำเนินไปหลายสัปดาห์ ระหว่างนั้นมีการตรวจและ

ทดสอบไม่ว่างเว้น ดอกเตอร์และผู้ช่วยทั้งสองไม่บอกอะไร จึงไม่รู้ว่า การฟื้นฟูเป็นอย่างไรบ้าง ผมส่งกระจกมองรอยกระสุนเวลาเปลี่ยน ผ้าพันแผล อย่างน้อยสภาพภายนอกก็ค่อยๆ กลับไปเป็นเหมือนเดิม แสดงว่าเทคนิคการศัลยกรรมตกแต่งก้าวหน้าไปไกลเช่นกัน

ระยะนี้ ผมตื่นตอนเช้าด้วยความรู้สึกกระชุ่มกระชวย คิดว่า เมื่อร่างกายแข็งแรง สุขภาพจิตคงดีไปด้วย ผมเข้าใจว่ามันอาจเป็นผลลัพธ์เหนือความคาดหมายจากการผ่าตัดปลูกถ่ายสมอง แต่ดอกเตอร์โดเงิน ไม่คิดเช่นนั้น ผมเองก็ไม่มีข้อเท็จจริงอื่นมายืนยัน

“ผมจะได้ออกโรงพยาบาลเมื่อไหร่ครับ” ผมถามคุณทาจิบานะ หลังมื้อกลางวัน เป็นคำถามติดปากของผมในช่วงนี้

“อีกแป๊บหนึ่ง” เธอตอบ นั่นคือคำพูดติดปากของเธอเช่นกัน แต่คำพูดต่อจากนั้นเปลี่ยนไป “แต่ว่าวันนี้ฉันมีของขวัญจะให้คุณค่ะ”

“ของขวัญ?”

คุณทาจิบานะถือถาดวางอาหารด้วยสองมือ มองหน้าผมยิ้มๆ พลางเดินถอยหลัง หดุดย่นข้างประตูแล้วพูดว่า “เข้ามาได้ค่ะ” ประตูเปิด ซ้ำๆ มองเห็นลำแขนเรียวยาวเล็ก

“ฮะ” ผมหลุดอุทาน

เจ้าของลำแขนนั้นโผล่หน้ามา ผมทรงสั่นและกระตกรตรงจมูกยังคง เหมือนเดิม

“ว่าไง” ผมมึนทักทาย “สบายดีหรือเปล่า”

ผมพูดไม่ออก สงสัยว่าสมองกลีบหน้าส่วนควบคุมการสื่อสาร จะผิดปกติอย่างที่ดอกเตอร์และผู้ช่วยวากาโอะเคยบอกหรือเปล่า ผมขยับ ปากพะงาบๆ มองคุณทาจิบานะ

“เข้าเยี่ยมได้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปค่ะ” คุณทาจิบานะเอ่ย “แต่ห้าม นักข่าวเยี่ยม ฉันกำชับคุณฮามูระไว้ตั้งแต่แรกแล้ว”

“น่าจะบอกผมให้เร็วกว่านี้” ผมเปล่งเสียงได้ในที่สุด

“ฉันอยากให้คุณประหลาดใจ เพราะคุณโยนหาความน่าตื่นตื้น
ใจใหม่ล่ะ” คุณทาจิบานะหัวเราะ “ฉันก็เชิญตามสบายค่ะ”

เธอออกไปและปิดประตูห้อง เหลือแค่ผมกับเมงุมิที่ยังมองจ้องกัน
ไม่พูดไม่จา รวากับนี่ก็คำพูดเหมาะๆ ไม่ออก สมองส่วนควบคุมการสื่อสาร
คงผิดปกติจริงๆ

“เมงุ...”

เรียกยังไม่ทันจบ เมงุมิก็โผล่เข้ามาผม แขนยาวโอบคอผม ยื่นใบหน้าที่
มีกระเข้ามาใกล้ ผมกอดร่างบางของเธอไว้แน่น จุมพิตเนิ่นนานจนแทบ
ขาดอากาศหายใจ

ผมผละตัวออก เมงุมิคุกเข่ากับพื้น จับมือผมมาแนบแก้ม

“ดีใจจัง ที่ฉันยังไม่ตาย”

เธอตัวสั่นระริก

“ผมยังไม่ตาย ก็ได้ข่าวแล้วนี่ว่าผมรอด”

“อ้อ แต่ฉันไม่อยากจะเชื่อ ก็ขนาดเจ็บสาหัส”

“รู้เมื่อไหร่ที่ผมถูกยิงหัว”

“รู้จากที่ทำงานพิเศษ อูซุอิคุงบอก”

อูซุอิคุงคือนักศึกษาที่อยู่ข้างห้องผม เราไปดื่มเหล้ากันบ่อยๆ

“คงตกใจมากเลยสิ”

“ฉันนึกว่าฉันตายแล้ว ฉันนะ ช็อกจนหัวใจแทบหยุดเต้นเลย”

“คุณมาทุกวันเลยนี่”

“ก็” เมงุมิกัดมือผมแนบแก้มแรงขึ้น “ฉันเป็นห่วง นอนไม่หลับเลย
คนที่โรงพยาบาลบอกว่าฉันปลอดภัยแล้ว แต่ถ้าไม่เห็นด้วยตาตัวเอง
ก็นอนใจไม่ได้หรอก ตอนที่เห็นจดหมายและรูปถ่ายของจุน ฉันดีใจจนน้ำตา
แทบไหลเลย”

ผมดึงเมงุมิมากอด จุมพิตเนิ่นนานอีกครั้ง หลังผละริมฝีปาก
ผมมองตาเธอแล้วถามว่า

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เข้าทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อเข้าประกวดไปด้วย เอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัล หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลากหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวนแนวไซปริตนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิม แล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คว้ารางวัลนาโงกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตรี่ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555 และรางวัล Naiin Readers' Awards 2023 อันดับที่ 1 รางวัลที่สุดของนิยายสืบสวนสยองขวัญแปลเอเชียแห่งปี Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตยา) ได้รับการคัดสรรให้เป็นหนังสือติดดาว ปี 2561 โดยสมาคมนักจัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยในปี
ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการจัดสรรรางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวี
หลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดัว), Yougisha X no
Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น Himitsu
(ความลับ), Byaku Yako (พระอาทิตย์เที่ยงคืน), Game no Na wa Yuukai
(เกมรักพาดัว) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

ทินภาส พาหะนิชย์

เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เริ่มต้นเรียนภาษาญี่ปุ่นที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เมื่อ พ.ศ. 2540 หลังสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2549

ทินภาสเริ่มทำงานแปลตั้งแต่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และทำงานแปลเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ผลงานแปลที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ใดพุกุ ได้แก่ “เกมรักพาดัว” “โชคชะตา” “ความลับกาลิเลโอ” “มานภาวนา” “เทนเดอร์เนส สะดวกรักที่ปักใจ” “ตุ๊กตาปิเอโรในคฤหาสน์กังเขน” “ฝันหนาวที่คอสตาริกา” และ “ปล้นเปลี่ยนร่าง”

ปล้นเปลี่ยนร่าง 变身

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

Henshin © 1994 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1993 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู

ISBN 978-616-14-0758-2

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ปล้นเปลี่ยนร่าง.- กรุงเทพฯ : บூค ไทม์, 2569.

264 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0758-2

เจ้าสำนักไต้ฟูกู

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

กิงดาว ไตรยสุนันท์

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

ศุภณีย์ ศรีมันจู ภคพร ศรีภาพันท์ ปณิตา จำนงค์โชค

ปณิตาน เวชสวรรค์

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัคคนันัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บூค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

ฟีนix
ns:ตงกนอบสยตกรันธัธ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

“ผมกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง...แต่ผมไม่ใช่ผมคนเดิมอีกต่อไป”

‘นารุเสะ จุนอิจิ’ ชายหนุ่มผู้อ่อนโยนและหลงใหลการวาดภาพ
กลับฟื้นจากความตายด้วยการผ่าตัดปลูกถ่ายสมองครั้งแรกของโลก!

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป ตัวตนเดิมของเขากลับถูกปล้น
บุคลิกที่เคยอบอุ่นถูกแทนที่ด้วยความป่าเถื่อนแข็งกระด้าง
แม้แต่ความรักที่มีให้แฟนสาวและงานศิลปะก็ค่อยๆ พრაเลือน

ท่ามกลางความหวาดกลัวต่อตัวตนที่กำลังจะพังทลาย

จุนอิจิเริ่มไล่ล่าความจริงเกี่ยวกับเจ้าของสมอง

ที่ถูกปลูกถ่ายเข้ามาในร่างกายเขา

และต้องเผชิญกับชะตากรรมที่ไม่มีวันหวนคืน...

ผลงานระดับมาสเตอร์พีซจากปลายปากกา ฮิงาชิโนะ เคโงะ

ดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ปี 2005 และละครโทรทัศน์ ปี 2014

ภายใต้ชื่อเดียวกัน “Henshin” (変身)

SN0117 บิยายสืบสวน

นคสจจอน

9 786161 407582

329.-

www.booktime.co.th

©booktime

